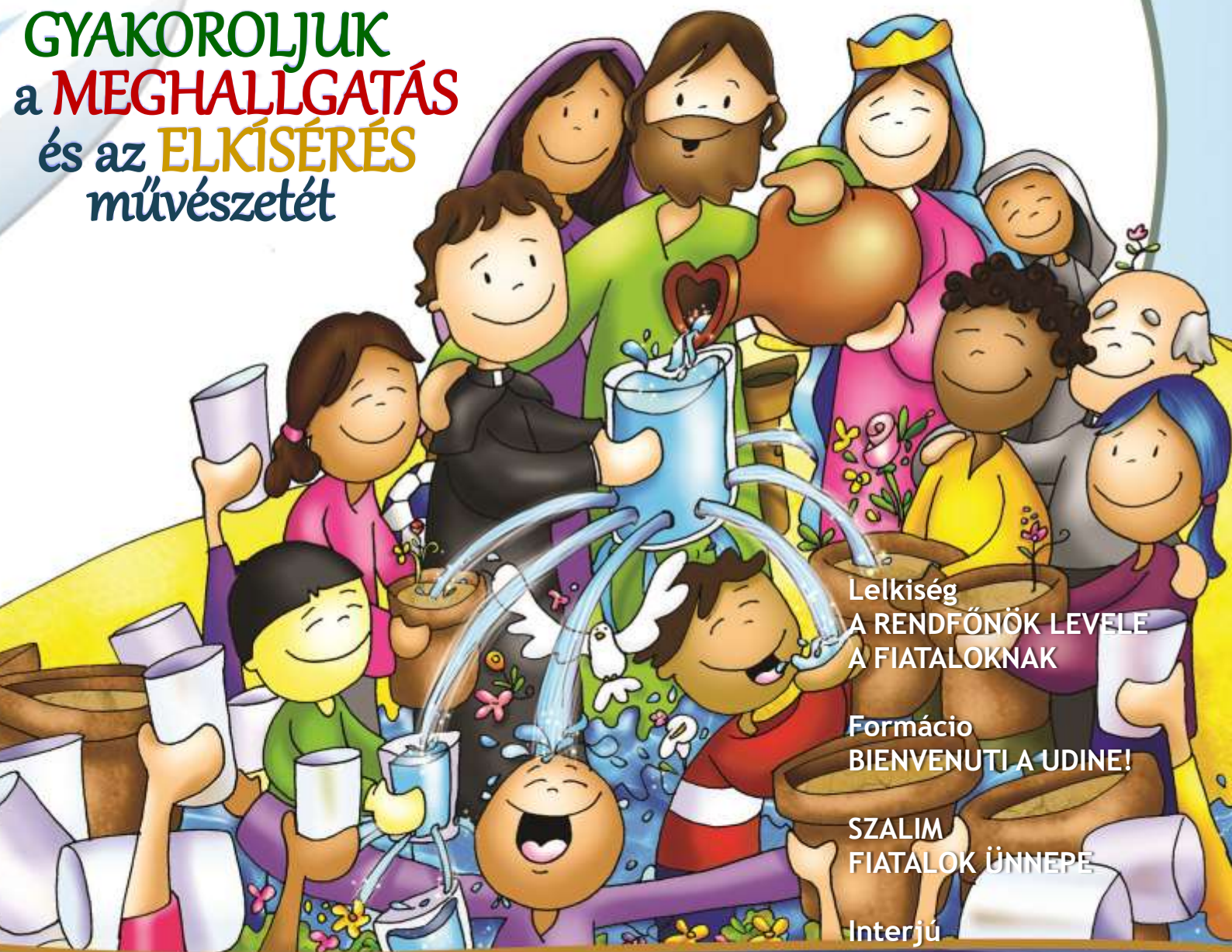

Szalézi Értesítő

2018/1

„Uram, add nekem azt a vizet”

GYAKOROLJUK
a **MEGHALLGATÁS**
és az **ELKÍSÉRÉS**
művészetét

Lelkiség
A RENDFŐNÖK LEVELE
A FIATALOKNAK

Formáció
BIENVENUTI A UDINE!

SZALIM
FIATALOK ÜNNEPE

Interjú
ISTENSZERELEM

Beszámoló
ANGLIÁBÓL SZERETETTEL

A 2018-es év díjazottjai

Don Bosco-díj Dr. Völner Pál igazságügyi államtitkár

Nyergesújfalui lakosként a szaléziak visszatérése óta komoly erőfeszítéseket tesz azért, hogy a szerzetesek munkáját segítse. A péli földszentkeresztii kegytemplomot rendszeresen látogató hívő közösség aktív tagja, Völner Pál parlamenti államtitkár, a térség országgyűlési képviselője egykori bencés diákként vette át a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnökétől a tevékeny és önzetlen támogatást honoráló díjat. Az ünnepségen szerényen bencés tanárainak mondott köszönetet. Azt mondta, ha a főállású munkája az lenne, hogy az Egyházért dolgozzon, akkor sem tudná visszaadni mindazt, amit fiatalkorában a bencésektől kapott. A szaléziakat is ezért segíti hosszú évek óta.

Szent Gellért-díj, arany fokozat Dr. Sedivi Lászlóné Balassa Ildikó a budapesti Számalk-Szalézi Szakgimnázium igazgatója

Ildikó több mint két évtizede vezeti az iskolát. Nagy szakmai tudásával fővárosunk egyik legmagasabb színvonalú intézményt építette fel, melyet 2013-ban vettek át a szaléziak. Emberi hozzáállása, szakértői munkája, vezetői lojalitása számos elismerést hozott az intézménynek. Közép- és felsőoktatási tanulmányait befejezve a Pannon Agrártudományi Egyetem Informatikai Tanszékén volt rendszerfejlesztő, oktató, tananyagfejlesztő, majd a Gábor Dénes Főiskola konzultációs központjának igazgatója lett. A SZÁMALK Szakközépiskola megalakulása után egy évvel kinevezték az igazgatójává.

Intézményvezetői munkája mellett több területen szakértőként tevékenykedett, így volt OKJ vizsgálónök, fejlesztő szakértő, szaktanácsadó. Szakmai munkáját több alkalommal övezte elismerés. Többek között a Magyar Tudományos Akadémia által adományozott kutatói pályadíjban részesült. Kívánunk neki tartalmas, örömteli nyugdíjas éveket!

Boldog Sándor István-pedagógiai-díj Wierlné Kárász Tímea szalézi munkatárs, a Zafféry Károly Szalézi Középiskola tanára

A Boldog Sándor Istvánról elnevezett díjat az ifjúság érdekében, Don Bosco szellemében végzett kiemelkedő pedagógiai munkája elismeréseként Wierlné Kárász Tímea kapta. Ő mint a Zafféry Károly Szalézi Középiskola földrajz-biológia szakos tanára, szalézi munkatárs, az iskola gyermek- és ifjúságvédelmi felelőse, valamint az oratórium munkájának aktív segítője keresi a lehetőséget a fiatalok szolgálatára munkája közben és szabadidejében egyaránt.

Savio Domonkos-díj Pup Ádám a szombathelyi oratórium animátora

Ádám már gyermekkorától aktív tagja a szombathelyi Szalézi Családnak. Kezdetben a ministráns közösséget erősítette, majd szalézi animátorként vezette a fiatalokat az oratóriumban. Az animátorság mellett színészi tehetségével és néptánc tudásával is színesítette a mindennapokat, ünnepeket. Szalézi animátorként képviselte hazánkat a 2009-es Confrontón. Egyetemi éve alatt az óbudai Salesianum Kollégium lakója volt, ahol aktívan részt vett a kollégiumi programok szervezésében, lebonyolításában.

A Szalézi Ifjúsági Mozgalomban évek óta feltűnik kreatív munkájával, lelkesedésével. Mind a három Szalézi PartFesztivál létrejöttében nagy segítséget nyújtott a program- és animációs csoport vezetésénél. Számos színdarabot, előadást köszönhetünk neki az elmúlt évek alatt.

Böjt+

Idén nagyon korán megkezdődött a nagyböjt, így közel került Bosco Szent János ünnepéhez. Ez adott számomra alapot arra, hogy elgondolkodjak, mit is jelent szalézi szívvel megélni a kegyelemnek ezt a kiemelt időszakát.

Böjtlőni a „megelőző módszer” lelkisége szerint.

Don Boscóra, a papra tekintve ez először is az egyháziasságot jelenti. Elfogadni az egyház által adott böjti fegyelmet és áhítatokat. Belehelyezkedni a körülöttem élő helyi közösség mindennapjaiba.

Ugyanakkor fáradhatatlanul munkálni a lelkek üdvösségéért. Atyánknak ez volt a legfőbb célja, minden szavának és tetteinek állandó iránya. Böjtidőben kiemelt figyelemmel lenni a legnehezebb sorsú fiatalokra, a peremen lévőkre. Támasz lenni azok számára, akiknek nincs fogódzópontjuk az életben.

Szerzetesként odafordulni a rendtársak és a Szalézi Család tagjai felé, hogy egymást segíthessük az életszenség útján. Figyelmes szeretettel gyakorolni a testvéri feddést, ha helytelenséget tapasztalunk, de nyitottnak lenni a kiengesztelődésre.

Mindig újra kezdeni. „Légy mindig türelmes, de leginkább önmagadhoz!” – szól Szalézi Szent Ferenc biztatása.

Böjtlésünkkel megszentelhetjük napi

munkánkat. A fárasztó, ismétlődő feladatokban is felfedezhetjük a megújulás lehetőségét. Vessük le a rutint, és keressünk új kihívásokat és célokat a megszokott napi tevékenységekben.

A megelőző módszer arra tanít bennünket, hogy vegyük észre életünk örömeit. Minden napnak, minden találkozásnak megvan a maga öröme. Sokszor elmegyünk ezek mellett, talán természetesen vesszük, vagy úgy gondoljuk, hogy ez jár nekünk. Nagyböjtben fedezzük fel az élet apró ajándékait. Legyünk nyitottabbak a szeretet befogadására. Legyünk hálásak! Igyekezzünk környezetünkkel megosztani a megtapasztalt jószágot, szépséget. Éljük meg, hogy megajándékozottak vagyunk és így tudunk mások számára mi magunk is ajándékká válni.

A szalézi lelkiség és pedagógia még sok lehetőséget tartogat számunk a „Böjt+” programhoz. Tekintsük át napirendünket, vegyük számba feladatainkat és a körülöttünk lévő szükségleteket és legfőképpen gondoljuk át, kikkel vagyunk együtt sokat vagy keveset. És mindezek után alakítsuk ki tervünket, hogy az idei nagyböjti időszakot hogyan akarjuk megélni a megelőző módszer tapasztalataiból merítve, a Szalézi Családban.

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

TAVASZI-NYÁRI SZALÉZI PROGRAMOK

**TAVASZI
ANIMÁTORTALÁLKOZÓ**
Április 27–29.
Szombathelyen

MÁRIA BÚCSÚ
Május 5–6.
Péliföldszentkereszten

MAZZARELLO MÁRIA ÜNNEP
Május 12.
Pesthidegkúton

SZALÉZI MINISTRÁNSTÁBOR
Július 10–14.
Péliföldszentkereszten

BOSCOFESZT
Július 16–20.
Táborfesztivál
14–18 éveseknek
Péliföldszentkereszten

SZALÉZI ZENETÁBOR
Július 25–29.
Péliföldszentkereszten

STÉG
Augusztus 17–20.
Tóparti Fesztivál
18–35 éveseknek
Péliföldszentkereszten

A személyi jövedelemadó meghatározott részének az adózó rendelkezése szerinti felhasználásáról szóló 1996. évi CXXVI. törvény 4. §-a szerint a szaléziak részéről befogadó szervezetek lehetnek:

Adószám: **18135671-1-41**
MAGYAR SZALÉZI MUNKATÁRSÁK EGYESÜLETE

Adószám: **19673752-1-41**
**BOSCO SZENT JÁNOS
IFJUSÁGI NEVELÉSI OKTATÁSI ALAPITVÁNY**

Adószám: **18122167-1-41**
SZALÉZI IFJUSÁGI MOZGALOM EGYESÜLET

A Szalézi Értesítő következő száma júniusban jelenik meg.

A csoda folytatódik

A minap az asztalomon találtam egy kézzel írt levelet, amelyben adomány lapult a szegények legszegényebbjé számára.

Az evangélium él. Mindig. Így előfordulhat, hogy a mindennapi életünkben az evangélium egy lapját éljük. Személy szerint sokszor megtapasztaltam az evangélium egyik legsodálatosabb oldalát, amelyben Jézus dicséri a szegény özvegy nyomorúságos (az emberi szem számára jelentéktelen) adományát, aki a templomi perselybe bedobja mindenét, amije van.

Isten szemében ez egy teljes ajándék.

Legutóbb akkor történt ez meg velem, amikor visszatértem a Szalézi Család intenzív és gyönyörű lelki napjairól Valdoccából (Torino), ahol 367 ember vett részt a 31 hivatalos csoportból, amelyek, egy nagy fa ágaihoz hasonlóan Don Bosco Szalézi Családjához tartoznak.

Az asztalon egy borítékban egy levelet találtam. Egy kis francia városból küldték. Remélem, hogy a névtelenség megfelelő biztosítása mellett a levél feladója boldog, hogy beszélek róla, mert meg kell ismernünk mindent, ami szép és jó.

Aki írta nekem, az egy 92 éves idős hölgy, olasz emigráns, feleség és családanya, aki a közelmúltban megözvegyült.

Mi különböztette meg ezt a levelet a több száz hasonló levélről, amelyek nap mint nap érkeznek? A küldő különlegessége, hogy tiszta, olvasható kézírásával, „mindent a saját kezével írt”. A levélhez csatoltak egy adományt a világ legszegényebbjé számára valamelyik szalézi misszióban a világon.

Még ebben sincs semmi kivételes, mert sok alázatos ember küld adományokat a legszegényebbeknek, hogy ezzel annyi jót tegyünk, amennyit csak lehet.

Ami a hölgy gesztusában különleges volt, az az, amit felajánlott. Olyasvalami volt ez, aminek igazság szerint nagyon erős érzelmi értéke van. Felajánlotta az

elhunyt férje és a saját karikagyűrűjét, azzal az ezüst tartóval együtt, amelyben a férje betegsége alatt a háznál a Szent Eucharisziát tartották.

Bevallom, hogy mélyen megérintett az eset. Többször is átolvastam a levelet, és elgondolkodtam a két gyűrűn, amelyek alázatos és értékes jelei voltak két ember szeretetének.

Megígértem magamnak, hogy személyesen viszem el ezt az ajándékot, pénzzé váltva, az egyik legszegényebb küldetésünkbe. A leginkább rászoruló családok megsegítésére illetve egy fiatal lány taníttatására fordítják, hogy ezáltal méltóbb és boldogabb jövője legyen. Úgy hiszem, hogy nőként a hölgy boldogan venné tudomásul, hogy szerelmének szimbólumai egy szerencsétlen lány szerencsésebb jövője biztosítékává váltak.

Meggyőződésem, hogy még az ebből az adományból megvásárolt élelmiszer is nagyon különleges hozzáadott értékkel bír majd.

Végül egy „jó hír”

Mindannyiunkat sokkolják a globális társadalom napi hírei. Zavarba ejtő, hogy mennyire könnyen hozzászoktunk a halálhoz: a természet halálához, amelyet az ipari szennyezés okoz; a halálhoz az ut-

cán; az erőszakos halálhoz; azoknak a halálához, akik nem születnek meg; a lelkek halálához.

Elfogadhatatlan, hogy ilyen mértékű közömbösséget tanúsítunk a rémisztő számokat hallgatva, amelyek világszerte több millió éhes ember haláláról számolnak be, és milyen passzivitással szemléljük a csendes, de állandó erőszakot, az igazságtalan struktúrákat, amelyek a gyengéket és a peremre szorultakat bántalmazzák.

És arra gondoltam: miért ne lehetne hír egy olyan mélyen emberi gesztus, amelyet valódi érzelmek és a mások iránti szeretet hat át, mint az özvegyé? A maga csendes és diszkrét üzenete a valódi, nagyszerű „jó hír”.

Az író, Alessandro d’Avenia elmondja egy gyermek történetét, aki az iskolában csillagos égboltot rajzolt. A rajzra mutatva a tanár széles mosollyal megkérdezte: – Miből vannak a csillagok?

– Fényből – válaszolta a gyermek, anélkül, hogy értette volna, mit mond.

– És miért? – kérdezte a tanár fellelkesülve.

Az anya rácsodálkozott a fiára, aki kereszte a szavakat, hogy válaszoljon arra, amire senki sem tud.

– Miért, Andris? – kérdezte az anya lá-

gyan.

– Mert a Föld tele van sötétséggel.

Ha ez a világ tele van olyan emberekkel, akik „sötétben élnek”, a francia özvegy egy világító fénysugár. És biztos vagyok benne, hogy Ön is, mint én, boldogok lennénk.

Egy jókivánság Kelet-Timorból

Kelet-Timorból írok, nagyon egyszerű emberek köréből, akik szerényen élnek, de kedvesek és nagylelkűek, nagy a hitük, mégis próbára teszi őket a szenvedés és az áldozatok.

Most ünnepeltük Don Bosco napját. Hamarosan Fatumacában több ezer emberrel találkozom és ünnepeljük az eucharisziát a Segítő Szűz Mária Egyesület tagjaival együtt.

És látom, ahogy a szalézi karizma továbbra is gyökeret ereszt ebben a jó, vallásos és vendégszerető nemzetben.

Ez is a mi világunk. Ezek is hírek.

Jókivánságaimat küldöm mindenkinek, kegyelmet és Isten áldását kívánva.

Részletek a rendfőnök írásaiból

„Jobban, mint valaha, meg vagyok győződve róla, hogy Don Bosco ma is él, számos különböző helyzetben, ahol emberek ezrei és ezrei továbbra is rendíthetetlenül megvalósítják az álmát, Jézus nevében. Don Bosco még mindig életben van, mert továbbra is ihletet és bátorságot ad, hogy soha ne adjuk fel.”

„Különböző utaim során a hat kontinens legváltozatosabb helyszínein, miközben látogattam a szalézi szerzeteseket, sok olyan helyzetbe kerültem, amelyben a szívem és a gondolataim arra készítettek, hogy úgy érezzek és gondolkozzak, mint ezek a személyek – felnőttek, fiatalok, fiúk és lányok, sokszor a legszegényebbek –, akik Isten szemében és szívében kétségtelenül a legelőkelőbb helyet foglalták el. Természetesen Ő mindannyiunkat a szívében hordoz. Mindnyájan a fiai és lányai vagyunk, de őket különleges módon kedveli. Isten bizonyára olyan, mint egy anya, aki minden gyermekét feltétel nélküli, teljes szeretettel szereti. Mindazonáltal, a leginkább rászorulóknak Isten különleges, egyedi figyelmet szentel, miközben nem fosztja meg a szeretet semmilyen megnyilvánulásától a többieket sem.”

„Uram, add nekem azt a vizet”

A strenna poszterének magyarázata

1. Sokan szomjaznak, üres poharak, üres és fáradt életek, amelyek arra vágyakoznak, hogy megteljenek jelentéssel. Sok jó föld, jó maggal, amely arra vár, hogy „felébredjen” az élet kiapadhatatlan forrásától, amely Jézustól származik.

2. Don Bosco bővelkedik Jézus élő vizével, ő egy „vízartány”, amely mindenkinek ad vizet, különösen a fiataloknak, hogy életet, elkötelezettséget és reményt nyújtson nekik.

3. A samariai asszony: idegen, elutasított, össze van zavarodva, meggyötörve... Találkozik Jézussal, és minden megváltozik.

4. Jézus, az élő víz forrása.

5. Mária, a Keresztények Segítsége, aki mindig figyelmes, aki anyai módon figyelmeztet: „Tedd azt, amit Jézus mond.”

6. Jézus oldalából és szívéből folyik a kimeríthetetlen szeretet vize. A találkozás a samariai asszonnyal a hatodik órában zajlott, ugyanabban az órában, amikor Jézus szenvedett a kereszten, majd meghalt, és átszűrt szívéből vér és víz folyt.

7. A felnőttek feladata az együttműködés, elkísérés, gondozás.

8. A víz amely szomjat olt, megöntözt, tisztára mos, a magvakat hajtásra serkenti, feléleszt, kertté változtatja a sivatagot.

9. Az Isten Lelke, aki erőt ad az akarhatnak.

10. Különböző korosztályok, különböző tapasztalatok, különböző fajok, nyelvek és kultúrák, de ugyanaz az emberiség, ugyanaz a szomszúság, ugyanaz az intenzív öröm, amikor megkapják Jézustól az élő vizet.

A rendfőnök üzenete a világ minden fiataljának

Mint a szalézi hagyomány szerint minden évben, január 31-én a rendfőnök, Ángel Fernández Artime idén is küldött egy üzenetet Bosco Szent János ünnepe alkalmából a világ minden fiataljának, legyen az hívő, nem hívő, vagy más vallású. Az idén a Kelet-Timorban található Diliből hallatja hangját és emlékeztet: kedves fiatalok, „a világ veletek egy gyönyörű ajándék, amely reményteljes jövővel kecsegtet”.

Kedves fiatalok!

Nagy szeretettel üdvözöllek titeket, ígérem, mindannyiőtökért imádkozom!...

Megoszthatok veletek valamit bizalmasan?

Kedves fiatalok, ne mondjatok le az álmaitokról, az elveitekről, akkor se, ha ez néha nehéznek tűnhet. Továbbra is szenvedélyesen, elkötelezetten keressétek a boldogságotokat, de azt a mély és hiteles boldogságot, ami elégedetté tesz és beteljesít titeket. Ez egy olyan boldogság, amely nagyon távol van a felületes és üres „boldogságtól”, távol az egyszerű használatos dolgoktól („használd és dobd el”), és – ezt pedig hatalmas fájdalommal mondom – távol az emberek „egyszeri használatától”, vagyis a kihasználásuktól.

Rátok gondolva szívesen emlékezem arra, amit egy alkalommal nektek mondott és írt az akkori pápa, XVI. Benedek:

„Kedves fiatalok, a boldogságnak, amit kerestek, a boldogságnak, amit jogotok van megízlelni, van egy neve, van egy arca: a názáreti Jézusé”.

Valaki megkérdezhetné, hogy ez az üzenet érvényes-e azokra a fiatalokra is, akik nem keresztények.

A válaszom minden kétséget kizáróan az, hogy ez az üzenet mindannyiőtokra vonatkozik, kedves fiatalok!

Figyeljete csak, elmesélek nektek egy élményt, ami néhány hete ért engem. Asszámiban, Guwahati szalézi tartományban voltam éppen Kelet-Indiában, ahol az egyik szalézi helyen különböző vallású (katolikus, hindu, muzulmán) fiatal egyetemistákkal találkoztam. Nagy hatással volt rám, amikor ők maguk javasolták, hogy imádkozzuk el közösen a „Miatyánkot”. Meghatódtam. És szívből gratuláltam nekik a javaslatuk

mély jelentése miatt. Mert azok a fiatalok, akik Istent, az Egyetlen Istent „Atyának” tudják szólítani, képesek lesznek a béke, az igazságosság és az egyetemes testvériség világát építeni.

Ugyanaz a dolog, amit Ferenc pápa is kijelentett bangladesi látogatása során: „Boldog vagyok – mondta –, hogy a katolikusokkal együtt jelen van sok muzulmán és más vallású fiatal barátunk is. Azzal, hogy itt együtt vagytok megmutatjátok ma az elkötelezettségeteket a harmonikus légkör megteremtésére, ahol egymás kezét fogjuk a vallási különbségeink ellenére.”

És éppen emiatt merek javasolni nektek, vagy inkább kérni tőletek, „szalézi világához” vagy máshova kapcsolódó fiataloktól, hogy nyissátok meg a szíveteket Isten felé, és hagyjátok, hogy meglepjen titeket. Engedjétek, hogy belépjen az életetek mélységeibe. Sosem okoz majd csalódást! Szerezzenek élményeket a Vele való találkozásról, és amennyire lehetséges, imádkozzatok, kezdjétek Vele párbeszédet, imát.

Kérheti ezt a rendfőnök a világ fiataljaitól? Biztosan. Mindezt Don Bosco nevében teszem, aki – Istennel közösségben – mélységesen szeret titeket. És azért is kérem, mert mélységesen meg vagyok róla győződve. Hogy meg ne történjen az, amiről Edith Stein

(XX. századi filozófus, ma már szent) mesélt, aki a saját fiatalkoráról szólva kijelentette, hogy „tudatosan és végiggondoltan felhagyott az imádság szokásával”. Arra hívlak titeket, kedves fiatalok, hogy tápláljátok és erősítétek meg azt a szenvedélyes tapasztalatot, amit az imádság, az Istennel való párbeszéd jelent.

Ezen túl továbbra is legyetek nagylelkűek az életetekben, továbbra is ajánljatok föl az időtökből és tehetségekből más embereknek, továbbra is keressétek annak a lehetőségét, hogy növekedjete a lelki életetekben. Engedjétek, hogy segítsen és elkísérjen az, aki már korábban átélte mindezt, és aki nektek tudja adni a meghallgatás ajándékát. Legyetek készek nyitott szívvel befogadni azt, amit Isten Szentlelkén keresztül **a szívetek mélyén sutog.**

Legyen bizalmatok Máriában, az Úr Édesanyjában, Segítő Anyánkban. Ő kíséren titeket életetek minden pillanatában: amikor az utatokon keresztesződéshez értek, és amikor nehéz pillanatokban vagytok.

Bátorság! Ne veszítétek el a hiteteket, hiszen – ahogyan Ferenc pápa mondta: „az élet megéri, hogy emelt fővel éljünk”. Szívélyes szeretettel üdvözöllek titeket, aki Don Boscóban a ti atyátok, testvéretek és barátotok vagytok:

Róma, 2018. január 31.

Bienvenuti a Udine!

Három szerzetesjelöltünk Olaszországba, Udinébe utazott, hogy az ottani szerzetesi közösségben élve és a szalézi műveken tevékenykedve tanulják a nyelvet, hogy további felkészülésük őstől a noviciátusban minél zökkenőmentesebben folyhasson. Az első benyomásaikról küldtek nekünk egy kis lelkes összefoglalót.

Hosszú hónapokig tartó előkészület után február elején megérkeztünk Udinébe, Kirner Gábor testvér és Nádudvari Géza testvér kíséretében, akik bemutatottak minket a helyi, 18 főből álló szalézi közösség igazgatójának, don Igino Biffinek.

Udinében a szaléziak nagy feladatot látnak el, plébánián és oratóriumon kívül van általános iskola, szakképző intézmények, egyetemi kollégium és „Casa Famiglia”, ahová elhagyatott fiatalokat fogadnak be.

Ebben a szalézi közösségben fogjuk eltölteni az előttünk álló három hónapot az olasz nyelv tanulásának céljából. Már az első napokban nagyon családisan fogadtak bennünket, bemutatottak a helyi iskolák tanárainak és diákjainak egyaránt, akikkel a három hónap alatt találkozni fogunk.

Minden hétköznapiunk – ahogy Óbudán is – szentmisével, elmélkedéssel és zsolozsmával kezdődik. Ezután megyünk a diákok közé, akik a napjukat iskolánként „jóreggelt”-tel kezdik. Délelőttönként nekünk is olaszóránk van egy helyi animátor segítségével. Délután más-más helyekre vagyunk beosztva: a szakmát tanulók közé, az udvarra és az ebédlőbe a felsősökkel. A saját házi feladataink mellett a helyi animátorokkal együtt mi is segítünk a tanulószobán a diákoknak. Napunkat a szerzetesi közösséggel zárjuk este egy közös zsolozsmával, lelkiol-

vasással és vacsorával.

Öröm volt már az első héten a közösség bizalmát megtapasztalni, például amikor önálló játékvezetést kértek tőlünk a szombati oratóriumban. A hétvégéink nagyon változatosan telnek el, hol animátorokkal töltjük a hegyekben, majd márciusban Jesolóban két hétvégét is eltöltünk a Fiatalok ünnepén, áprilisban egy csendes, visszavonulós lelkigyakorlat lesz majd, úgyhogy nem lesz hiányunk a programokban.

A nyelvi nehézségek mellett sokkal több az öröm. Támogassatok minket imáitokkal, hogy mi is azon az ösvényen járjunk, amin Don Bosco haladt az Isten felé, legyőzve annak küzdelmeit és nehézségeit. Ciao!

Domi, Szabi és Zoltán atya

Istenszerelem

Ági nővér nagyon hosszú utat járt be, amíg abból a féktelen csángó kislányból, aki volt, azzá a derűs szalézi nővérré vált, akit most látunk magunk előtt. Kísérjük el őt Diószéntől Torinón, Rómán és Milánón át Magyarórádig!

Kérlek, meséld nekünk a családdoról, a gyermekkorodról!

Bákóban születtem 1978. november 30-án. Csángó vagyok. Gyermekkorom első éveit Diószén (Gioseni) faluban töltöttem. Nyolcan vagyunk testvérek, öt lány és három fiú, a legidősebb és a legfiatalabb között tizenhat év a korkülönbség, én az ötödik gyermek vagyok. Édesanyám kétszer elvetélt, mielőtt megszülettem volna, nagyon szurkolt, hogy én megmaradjak, és hát itt vagyok. Sokszor úgy érzem, hogy nekem három helyett kell élnem: magamnak és a két testvéremnek is, akiket a Jóisten visszahívott, mielőtt megszülettek volna. A szüleim földműveléssel és állattartással foglalkoztak. A családuknak megvolt mindene, ami kellett, de az apám nagyon szeretett pazarolni, és bár jómódú családból származott, nem tudott bánni a pénzzel. Így a szüleim sajnos elváltak, amikor a legfiatalabb öcsém négyéves volt, mert apukám nem volt a legpéldásabb ember, sem mint férj, sem mint apa. Feláldozta a családját a hírnévért és a gazdagságért. Mi anyukámmal és a testvéreimmel nagyon összetartóak voltunk és nagyon szerettük egymást. Ő hőiesen fölnevelt mindannyiunkat. Az idősebb testvérek felelősek voltak a kisebbekért, vigyáztunk egymásra, segítettük egymást. Megtapasztalhattuk, mit jelent a család, mit jelent összetartani, mit jelent a küzdelem, hogyan kell becsületesen, tisztességesen dolgozni... Mindez meghatározó volt az életemben. A családuknak nagyon hívő család, a szüleimnek fontos volt, hogy gyermekeiket jó keresztényeknek neveljék. Mi a kommunizmus idején is jártunk szentmisére, annak ellenére, hogy akkoriban nem volt tanácsos nyíltan kimutatni, hogy valaki hívő.

Később hogy alakult az életedet?

Amikor a négy idősebb testvérem befejezte a nyolcadik osztályt, elküldték őket Szebenbe tanulni. Én tizenkét éves voltam, amikor a szüleim elváltak, és emiatt én Erdélyben folytattam az iskolát és az életemet, teljesen más körülmények között. Itt nem csak katolikusokkal találkoztam, voltak itt unitáriusok, reformátusok, ortodoxok, hitetlenek, de ez számomra nem volt akadály, hogy barátkozzak velük, mivel olyan nevelést kaptam, hogy elég, hogy valaki ember legyen, hogy úgy nézzek rá, mint a testvéremre.

Milyen gyerek voltál?

A nyolc gyerek közül én voltam a legelevenebb. Anya sokszor már nem tudta, hogyan magyarázza meg nekem, hogy eljusson az értelmemig, hogy mi a jó, és mi a rossz, hol vannak a hatá-

rok. Ahogy cseperedtem, kezdtem rádöbbenni arra, milyen ember az apám, és nagyon fáj, hogy nem tudott igazi, óvó, szerető apánk lenni, aki harcol a családjáért, csak kihasznál bennünket, hogy neki több legyen. Elhidegültem tőle és a Jóistent „fogadtam örökbe”, hogy ezentúl ő legyen az apukám és ő neveljen. Emlékszem, egyszer négyéves koromban kimentünk a mezőre. Gyönyörű szép idő volt, minden zöld volt, csiripeltek a madarak, és én azt éreztem, hogy Isten átölel, és azt mondja nekem: „Ági, én vagyok, és szeretlek!” – bárhová néztem, minden Isten jelenlétéről beszélt, pedig nagyon kicsi voltam. Megmagyarázni nem tudtam, de megéreztem, hogyan tekint Isten rám, és minden emberre, és éreztem, hogy szerelmes a lelkembe. Nagyon jó volt!

Mi szeretnél volna lenni?

Gyerekkoromban szerettem volna minél több nyelvet megtanulni, hogy minél több emberrel tudjak kommunikálni. Otthon csángó nyelven beszélünk, óvodásként tanultam meg románul, aztán iskolásként tanultam franciát, németet, angolt, latint... Nagyon szerettem a nyelveket, mondhatni, a nyelvtanulás volt a hobbym. Aztán volt egy olyan időszakom, amikor mindenkin szerettem volna segíteni, hogy boldog legyen, rátaláljon saját magára, Istenre, hogy érezze azt, hogy van itt a földön is boldogság, és nincs messze, csak meg kell találni.

Nem vagyok egy zseni, azért, hogy valamit elérjek, mindig is sokat kellett tanulnom és meg kellett harcolnom. Serdülőkoromban nem voltam egy könnyű eset, volt olyan időszak, amikor nem akartam tanulni, mindent megvettem, hogy a szegény tanárainknak megkeserítsem az életét, de egyébként szerettem tanulni. Apa nagyon szeretett volna belőlem orvost faragni, viszont én rendőr szerettem volna lenni, mivel nagyon szeretem az igazságosságot és szeretek küzdeni az emberek jogaiért. Ez jó érzés, nemes dolog segíteni másokon, látni a másik ember arcán a boldogságot. Szerettem volna rendőrként segíteni a kítaszított embereken, azokon, akiket jogtalanság ért. Serdülőkoromban megtörtént egyszer, hogy egy utcagyerek (Szebenben nagyon sok utcagyerek volt) kiragadta a kezemből a fagyaltot. Azt gondoltam: „Na, ha én rendőr lennék, az ilyen felnőtteket bezárnám a börtönbe, mert az lenne a feladatom!” De aztán továbbgondoltam, hogy ha én lennék az a gyerek, és nem lenne sem apám, sem anyám, aki gondoskodik rólam, akkor én is ilyen helyzetben lennék, talán még rosszabban is. Ekkor elhatároztam, hogy mégsem leszek rendőr, mert nem akarok ártani senkinek, inkább pszichológus leszek, hogy segítek, hogy az ilyen gyerekeknek jobb jövőjük legyen, más emberek legyenek, ha felnőnek. Hiszen nekik is biztos vannak álmaik, amiket meg szeretnének valósítani, csak nincs egy felnőtt sem mellettük, aki segítene nekik ebben.

Mi történt a szüleid válása után?

Anya Nagyszebenbe hozott bennünket, ahol a Jóisten nagyon megsegített. Az ottani plébános felfigyelt a templomba járó családra, és amikor megismerte a történetünket, sekrestyési állást ajánlott édesanyámnak, amihez biztos, állandó fizetés és lakás is járt. Ez a lakás a templommal egybe volt építve, így mondhatom, hogy a templomban nőttem fel. Így folytatta a Jóisten a nevelésemet. Arra is megtanított, hogyan bocsátsak meg az apámnak és hogyan szeressem őt, azzal a szeretettel, amit ő nem volt képes nekünk adni.

Hogy született meg az elhatározás, hogy nővér legyél?

Én mindig is nagyon szerettem Istent, nagyon szerettem imádkozni, de nagyon szerettem az életet is. Cserkész voltam, kirándulásokra, táborokba, biciklitúrákra jártam a barátaimmal, sokat szórakoztam. Volt olyan időszak is, amikor nem akartam tanulni, amivel megkeserítettem nem csak a családom, de a tanáraink életét is. Tizenéves koromban már megvolt a baráti köröm, akikkel hétvégén elmentünk diszkóba, vagy bulizni, de feltűnt, hogy milyen hatalmas különbség van aközött, amikor elmegyek a templomba imádkozni, vagy szentmisére, és amikor elmegyek egy buliba. Egy nagy ürességet éreztem magamban, amit az élet nem töltött be, amikor bulizni mentem, de amikor elmentem templomba, akár iskolából hazafelé menet néhány percre, olyan örömet éreztem, ami elég volt, hogy egész nap vidám legyek. Nem értettem, honnan ez a nagy különbség, hiszen a szórakozással is próbálok feltöltődni, de nem sikerül, viszont ha a templomban elcsendesedek egy kicsit, a teljes napom vidám lesz. Nagyon vonzott engem a Jóisten.

A plébánosunk jó ember volt, sokszor látott engem imádkozni és ő volt az, aki megtanított olyan dolgokra, amik egyre közelebb vittek Istenhez. De ekkor még mindig nem dőlt el, hogy én szerzetes leszek. Sőt! A nővérem angolkisasszony lett, és én annyira világias voltam, hogy szégyelltem mutatkozni vele az utcán, amikor hazajött, féltem, mit mondanak majd a barátaim, hogy egy nővérral sétálok. Valahogy visszaszító volt nekem a nővéri ruha, úgy véltem, hogy ez nem nekem való.

Számomra is meglepetés volt, amikor megéreztem, hogy Isten hív. Hatalmas harcot vívtam, hogy akkor nekem is fel kell majd venni a nővéri ruhát? Végül azt mondtam: „Jó, ha igent mondok Istenre, akkor igent kell mondanom a ruhára is.” Lassan történt ez az elhatározás. Már a noviciátusban voltam, de még mindig nem voltam kibékülve a ruhával. Nekem elég volt az, hogy nővér leszek, aztán még a ruha is, és a fátyol is... ajjaj...

Hogy jutottál az elhatározásra, hogy pont szalézi nővér leszel, hiszen a testvéreid között van angolkisasszony és karmelita nővér is?

Akkor még nem tudtam, hogy léteznek, csak éreztem, hogy Isten hív. Nem akartam elpazarolni az életem, megbánni, hogy hogyan éltem. Olvasni kezdtem a szentek életét, válogatás nélkül, ahogy jött, és nagyon sokat tanultam tőlük, de ebben nem volt semmi rendszer. Mindegyiknél volt valami, ami nagyon tetszett, és igyekeztem átültetni a saját életembe. Így került a kezembe Don Bosco életrajza. És amikor elolvastam az utolsó

oldalt, úgy csuktam be a könyvet, hogy én szalézi szeretnék lenni. Viszont nem vonzott annyira a szalézi nővérek élete, mert a könyvben azt olvastam, hogy Mazzarello Mária nem tudott írni, olvasni, és nem tudtam elképzelni, hogy akkor belőlük mi lehetett; biztos csak klauzúras nővér. Viszont Don Bosco lelkisége nagyon megfogott. Tanácstalan voltam, mert nagyon szerettem volna gyerekekkel foglalkozni, segíteni a fiataloknak... Elmondtam ezt az atyának, és ő felvilágosított, hogy a Szalézi Család női ága is olyan, mint a férfi, csak a lányokkal foglalkoznak. Elkezdte sorolni, hogy léteznek más rendek is, nem kell pont ehhez ragaszkodnom, de én azt mondtam neki: „Ne sorolja, atya, én nem akarok más rendet, csak segítsen, hogy eljussak Don Bosco rendjébe!” Romániában nem voltak szalézi nővérek, ezért a plébános atya írt Németországba, mert az ottani szalézi nővéreket ismerte, majd ráakadt egy cikkre, amely a mogyoródi nővérekről szólt, és ide is írt. A mogyoródi nővérek válaszoltak hamarabb, így ide jöttem.

Innen már sima volt az utad?

Korántsem! Nagy küzdelem dúlt bennem, mert gyermekkorom óta családanyaként képzeltem el magam, nagy családot, sok gyereket akartam. De megéreztem, hogy kezdek szerelmes lenni Istenbe, hogy Ő boldoggá tud tenni.

Hogy fogadta a család a döntésedet?

Nagyon meglepődtek. Anya nem hitt benne, hogy kitarok, ismerte engem azt gondolta, hogy az első problémánál hátat fordítok majd és otthagynom az egészet. De nem így lett. Apámnak is elmondtam, mert fontos volt számomra, hogy ő is tudja, mi történik velem. Amikor meghallotta, nagyon rosszul esett neki, egyáltalán nem várta. Igaz, hogy fontos volt neki is a jó nevelés, de nem gondolta, hogy a gyermekei majd nővérek lesznek.

Hol töltötted a felkészülés és a kezdeti képzés idejét?

Jelöltként Mogyoródon voltam, innen posztulánsnak Torinóba kerültem, Valdoccóba, ahol Don Bosco első oratóriuma van. Utána Rómában, majd Milanóban folytattam. Mivel misszionáriusi hivatást is éreztem magamban, azt is tudtam, hogy le kell majd mondanom sok mindenről, de persze nem volt könnyű a változás, az elszakadás a családomtól. Hosszú évek teltek el, mire megszoktam, hogy nem tudok velük lenni a közös családi eseményeken, ennek ellenére úgy éreztem, hogy nagyon sok kegyelmet kaptam a Jóistentől, amiért nagyon hálás voltam.

Ekkor tudtál már olaszul?

Nem. Amikor megtudtam, hogy ki kell mennem Olaszországba, nekiálltam egyedül tanulni, és nyolc hónap alatt annyira elsajátítottam az olasz nyelvet, hogy amikor eljött a tartományfőnöknő, tudtam kollokválni, vizsgát tenni nála. Vittem ugyan magammal a szótárt, de nem nyitottam ki. A tartományfőnöknő gratulált, hogy egyedül ilyen szépen megtanultam a nyelvet, és úgy gondolta, hogy bár a külföldi jelölteket Róma mellé, Castel Gandolfóba küldték egy évre nyelvet tanulni, de mivel én már tudok olaszul, kár volna egy évet elpazarolni erre. Ezért Torinóba küldött, ahol nagyon kellett küzdenem, mert mindenki olasz volt és annyira pörgött a nyelvük, nem volt türelmük meghallgatni engem, aki lassabban beszéltem, mert nem voltam olasz. Ez a tapasztalat arra volt jó, hogy megtanuljak én is gyorsan beszélni. A másik, hogy nekem is oda kellett járnom,

ahová a többi posztuláns járt: a kispapokkal a Crochettára morálteológiát, ószövetségtant, ilyeneket tanulni. Amikor meghalottam... Igen, hát tudtam én, amit nyolc hónap alatt megtanultam, de itt olyan kifejezések voltak, hogy nulláról kellett mindent kezdenem. Vittem magammal a szótárt, írtam a szavakat, amiket nem értettem... Nem volt könnyű egy csöppet sem!

Utána jött Róma, ahol már a többi novíciával együtt folytathattam a képzést, de közben nyomasztani kezdett a múltam, hogy a szüleim el vannak válvá, hogy meg tudtam-e bocsájtani apának... Ezért kértem, hogy megszakíthassam a képzést és igazságot tegyek magamban. Róma közelében, Scannóban maradtam, a közösséggel éltem, apostolkodtam, és lehetőséget kaptam, hogy meghozzam a jó döntést. Itt nagyon jól éreztem magam! Szerettem a közösséget, a fiatalokat, az apostolkodást, a hitoktatást és mindent, amit tettem. Jó volt, hogy elszakadhattam mindentől, hogy átgondoljam, hogyan tovább és mit csináljak. Itt is úgy éreztem, hogy Isten mellett van és szeret, és ha nekem szükségem van erre az időre, akkor megvár, de azt akarja, hogy folytassam mellette.

Amikor letelt ez az év, akkor kértem, hogy folytathassam tovább. A többiek maradtak Castel Gandolfóban, engem meg, mivel a magyar házak az olasz Triveneta tartományhoz tartoznak, olasznak számítottak, ezért az olasz novíciákkal Milánó mellé, Contra di Missagliába küldtek. De nem bántam meg egy csöppet sem! Hálát adtam a Jóistennek, hogy ide küldött, mert nagyon jó tapasztalatokat szereztem az olasz noviciatársaimtól. Nagyon jó élmény volt!

Hol szolgáltál, mit csináltál eddig?

2005. augusztus 6-án tettem örökfogadalmat Contra di Missagliában, utána egy évre Mogyoródra küldtek, majd két évig Beatrice nővérrel és Annuska nővérrel a pesthidegkúti házban voltam, de ez volt a közösségem. Miután megalakult ott is a közösség, én visszakérültem Mogyoródra, öt évig itt apostolkodtam, utána négy évig Egerben, és most újból itt vagyok.

Hogy telik egy napod?

Hat órákor kezdjük az imát, ami nekem nagyon nehéz, mert álomszuszék vagyok és a korai fölkelés számomra nagy áldozat. Ima után van fél óra elmélkedés, majd szentmise, amikor reggel van, ha nem, akkor este hat órákor. Mise után reggeli, utána jön az apostolkodás: hitoktatok a plébánián, az általános iskolában és három óvodában. Van, amikor hazajövök, és olyan fáradt vagyok, hogy csak elterülök az ágyon. Délután van az animátorképzés három korosztályban, utána pénteken és szombaton oratórium. Ezen belül van gitárkórus, gitár a kicsiknek, este ifi oratórium, színjátszó szakkör. Pörgős az élet, de nagyon jó velük lenni! Mindegyik korosztályt kedvelem, mindegyiknél mások a kihívások és az örömek, de mindegyik fontos számomra.

Van-e valami vágyad, amit meg szeretnél valósítani?

A legmélyebb vágyam, hogy eljussak Istenhez. Mert nem elég, hogy valaki szerzetes, és akkor biztos a mennyországba jut. El lehet kárhozni szerzetesként is. Úgy képzeltem az életem, hogy nemes célért élek, jól élek ne bánjam meg, amit tettem. És számomra a legnemesebb a Jóisten, Tőle kaptam a lelkem és jó lenne, ha vissza tudnám azt adni olyan szépen, ahogy adta. Hozzá szeretnék eljutni, és nem szeretnék távol lenni Tőle.

Ami a sokszínűségben összeköt

2017. november 23–26. között zajlott a szalézi munkatársak Közép- és Észak-Európai Régiójának kongresszusa Verzejben

A Szalézi Család lelki közösségében megerősödve, az összetartozás örömét, a közös imák lendületét magunkkal hozva, zártuk a Szalézi Munkatársak Egyesületének regionális konferenciáját Verzejben (Szlovénia).

A két évente megrendezésre kerülő konferencia olyan kérdésekkel foglalkozik, amelyek segítik az Egyesület tagjainak a szalézi lelkiség megélését és a fiatalok szolgálatát Kelet-Közép-Európa sokszínű, ámde hasonló nehézségekkel küzdő országaiban. Most kilenc nemzet képviselő gyűlte össze, jelen volt a régió megbízottja, Stanislav Veselsky, az Egyesület világszintű koordinátora Noemi Bertola, a munkatársak világszintű FMA küldöttje Lesley Sandigo, és a Világtanács adminisztrátora, Cinzia Arena is.

Különösen sok figyelmet szenteltünk az Egyesület néhány éve jóváhagyott új szabályzatának, az *Apostoli életútnak*, ami Don Bosco eredeti, 1876-ban a munkatársak számára írt irányelveinek alkalmazása a 21-ik században. Nagy jelentősége ennek a dokumentumnak, hogy világszerte segítséget nyújt abban, hogy a szalézi munkatársak hogyan éljék meg a szalézi lelkiséget a szolgálat és együttműködés jegyében a társadalom minden részében, egyházi és civil szervezetekkel összefogva, támogatva a Szalézi Család más ágainak munkáját is.

A 2013. évi jóváhagyás óta a Világtanács gondoskodott olyan módszertani anyagokról is, amelyek segítenek abban, hogy jobban megértve a Don Boscói életszentségre vezető út eszközeit, a mindennapokban jobban meg tudjuk élni apostoli küldetésünket. Ez alkalommal a szalézi munkatársak képzésére vonatkozó javaslatokat vizsgáltuk meg alaposabban. Megerősítést kaptunk, hogy a teljes ember képzésében, az élet emberi, keresztény és szalézi dimenzióinak egyensúlyával megnyugtatóan haladhatunk az Úr felé. A szükséges tudás megszerzése

nem szoríthatja háttérbe a lelki közösség megélését a közösségeinkben, s az utóbbi sem zárhatja ki, hogy elhanyagoljuk a szakmai fejlődésünket. Tehát a formáció az egyik legfontosabb eszközünk apostoli munkánk kiteljesítéséhez: fejlődniünk kell tudásban, hitben, szalézi lelkiségben, összetartozásban. Egyéni fejlődésünk, érettségünk bizony így „közüggyé” válik. Épp ebből fakadóan nagyon fontos a konferencia másik fő témája, a formációfelelősök és a vezetők képzése is, amiben különös szerepet kap a közös felelősségvállalás, a megkülönböztetés képessége, az összetartozás megélése.

– Mindez talán természetesnek tűnik minden közösségben, de egy ilyen világot körbeölelő lelkiségben, mint amilyen a Szalézi Család lelkisége, a közös célok által megsokszorozódik az öröm és bárhol a földkerekségen otthon lehetünk a szalézi kötődésű házakban.

A sok felajánlott idő, munka és törődés mellett szükséges az Egyesületben hangsúlyozni az anyagi szolidaritást is. Ez nem csak az önállóságunkat teszi lehetővé, hanem egyes projektek támogatásával hozzájárul a Gondviselés terveihez. Ilyen különleges projekt bemutatására is sor került: a zágrábi Jarun központ elemi iskolájának fejlesztéséről hallhattunk. Ez az iskola azért különleges, mert ez az

első és egyetlen olyan iskola a világon, ami a szalézi munkatársak kezelésében van. Most ennek fejlesztésére gyűjtenek adományokat és kérik az imákat, hogy megvalósuljon a végleges épületben való elhelyezés.

(<http://os-salezijanska.skole.hr/>)

Végül igyekeztünk megvitatni, hogy a hivatások miért csökkennek ilyen mértékben mostanában. Igyekeztünk a európai társadalmi folyamatokon túl saját közösségeink adottságait megvizsgálni, s kiderült, hogy milyen nagy szerepe van az elköteleződésre való hajlandóságban annak, hogy az adott közösség mennyire törekszik a közvetlen, személyes kapcsolatok ápolására, hogy mennyire élnek aktív lelki életet tagjai, hogy mennyire fontosak a közös szolgálatok. S nem elhanyagolható a szerzetesek jelenléte sem, ami élénkíti a közösséget.

Bár a közös gondolkodás nem hoz azonnali növekedést az elköteleződés terén, mégis segíthetjük egymást a jó tapasztalataink átadásával. A legfontosabbként mindenki kiemelte az ima jelentőségét. Szeretettel hívunk mindenkit erre a szolgálatra, hogy az Úr hívását sokan meghallják, és bátran elszegődjenek a fiatalok, a szegények és minden rászoruló szolgálatára!

Adventi lelki hétvégék a szaléziakkal

Advent első hétvégéjén, 2017. december 1–3. között Pélifyld-szentkeresztben voltunk, ahol megkezdjük az adventi készülést a 18–24 év közötti fiatalokkal. A lelkinapok fő témája a „Keresem a Te arcodat uram.” Ebben a témában Quadros Lytton atya adott egy kis útmutatást. Beszélgettünk kapcsolatainkról, Isten kapcsolatunkról és ezenkívül foglalkoztunk önismeretünkkel is, ami segíti fejleszteni kapcsolatainkat.

December 8–10. között „Mindenki egy családba született” mottóval került megrendezésre az adventi lelki hétvége 12–14 év és 15–18 év közötti fiataloknak. A lelki napokat Biet Pál szalézi atya és Paduraru Ági Don Bosco nővér vezette. A résztvevők száma meghaladta a százat, rácsafolva arra a véleményre, hogy a fiatalokat nem érdekli a hit és a lelki élet!

„Láttuk csillagát napkeleten, s eljöttünk...”- bibliai mottóval került megrendezésre az adventi lelki hétvége december 15–17. között a 24–35 éves fiatal felnőtteknek. A lelki napokat Depaula Flavio atya vezette. Itt is örömdetesen növekedett a létszám az előző alkalmakhoz képest.

„Akinek lelkiismerete békében van, nagy kincset bír.”
(Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

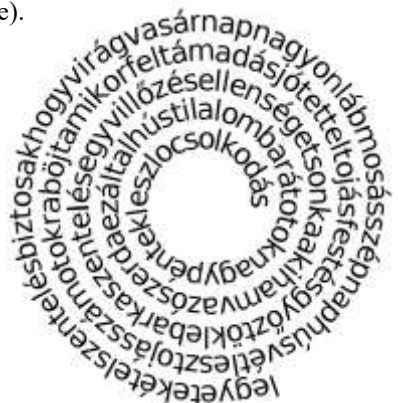
Nem sokára kezdődik a nagybőjt. Lehet, hogy már gondoltatok arra, hogy miről mondjatok le, mit határozottatok el. De kérdeztük már magunktól, miért tesszük ezt? Azért, mert így tanultuk, vagy mindig így éltük a nagybőjtünket. Itt az idő, hogy megálljunk és kérdezzünk, de őszintén, hogy miért teszem, amit teszek, különben bőjtünk csak feszültséget és problémát okoz. „Miért bőjtölnek János tanítványai és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig miért nem bőjtölnek?” Te miért bőjtölsz? Biztos, hogy különböző válaszokat adunk, de törekednünk kell arra, hogy az Isten iránti szeretet legyen tetteink motorja. Erre kell törekednünk. Hogyan? Jézus, amikor beszél a bőjtről három dolgot javasol: alamizsnát, imádságot és bőjtöt. Ezek közül, amely a legjobban segít az Istennel való kapcsolatot erősíteni, az imádság! De nem mindegy hogyan imádkozunk! Mit mond Jézus a imádságról, ami megváltoztatja az életet: „Amikor imádkoztok, ne tegyetek úgy, mint a képmutatók, akik az emberek szeme láttára szeretnek imádkozni a zsinagógában meg az utcasarkon, hogy mutogassák magukat! Bizony mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te, amikor imádkozol, menj be a szobába, zárd be az ajtót, s imádkozál titokban mennyei Atyádhoz! S mennyei Atyád, aki a rejtekben is lát, megjutalmaz.” (Mt 6,5-6) A te szobádat elsősorban a te szívedben találod, ott kell találkoznod mennyei Atyáddal. Sok elhatározás között ne felejtse el beírni az imádságot is! Kegyelemben gazdag nagybőjtöt kívánok nektek!

Ewa nővér

TÖPRENGŐ

Mostani rejtvényünkben az alábbi 15, nagybőjttel, húsvétal kapcsolatos szót rejtettük el: *barkaszentelés, bőjt, ételszentelés, feltámadás, hamvazószerda, hústilalom, húsvét, lábmosás, locsolkodás, nagypéntek, sonka, tojás, tojásfestés, villőzés, virágvasárnap*. Találd meg mindet, és a fennmaradó betűket összeolvasva Don Bosco egyik mondását kapod meg!

A megfejtést a toprengo@szalim.hu e-mailcímre várjuk 2018. május 13-ig (Mazzarello Mária, a Don Bosco Nővérek alapító-nőjének ünnepe).

JÓÉJSZAKÁT

... és Isten azt mondta: NEM
(A meghallgatott imádság)

Megkértem Istent, hogy vegye el a büszkeségemet, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a büszkeséget nem Ő veszi el, hanem nekem kell feladnom azt.

Kértem Istentől, hogy fogyatékos gyermekem legyen egészséges,

de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a lelke egészséges, a teste csak átmenet.

Kértem Istent, hogy adjon nekem türelmet, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a türelem a megpróbáltatás mellékterméke, nem kapni, megszerezni kell.

Kértem Istent, hogy adjon nekem boldogságot, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, csak áldását adhatja, a boldogság rajtam múlik.

Kértem Istent, hogy kíméljen meg a fájdalomtól, de Ő azt mondta: nem.

A szenvedés eltávolít a világ dolgaitól és közelebb visz Hozzá.

Kértem Istent, hogy adjon lelki fejlődést, de Ő azt mondta: nem.

Azt mondta, hogy a fejlődés az én dolgom, de hajlandó megmetszeni, hogy gyümölcsöt hozzak.

Kértem Istent, hogy segítsen másokat szeretni, úgy, ahogy Ő szeret engem.

Erre azt felelte: látom, már kezdted érteni.

Kértem erőt...

És Isten adott nehézségeket, amelyek erőssé tesznek.

Kértem bölcsességet...

És Isten adott problémákat, hogy megoldjam azokat.

Kértem bátorságot...

És Isten adott veszélyeket, hogy legyőzzem azokat.

Kértem, adjon szeretetet...

És Isten adott gondterhelt embereket, hogy segítsek rajtuk.

Kértem kegyelmeket...

És Isten adott lehetőségeket.

Semmit sem kaptam, amit akartam.

Megkaptam mindent, amire szükségem volt.

És imáim meghallgatásra leltek.

Henri Viscandi

SZALIM

Szilvia Adél

Fiatalok Ünnepe 2018

Don Bosco nagyon szeretett ünnepelni, még akkor is tűzijátékot szervezett Szűz Mária ünnepére, mikor tudta, hogy másnap nem biztos, hogy tud éltet adni a fiataloknak. Egy ilyen szentet, hogyan lehet méltó módon megünnepelni? Hát persze, hogy a fiatalokkal!

2018-ban második alkalommal szerveztük meg a Fiatalok Ünnepét, idén Nyergesújfalu adott otthont ennek a szép eseménynek. A tartományi ünnepi szentmise és gála után a fiatalok bevették az iskolát, és Ewa nővér nyitó gondolataival megkezdődtek a kreatív foglalkozások. A Fiatalok Ünnepe célja, hogy az ország különböző részéről érkező fiatalok együtt, különböző kreatív foglalkozásokon keresztül találkozzanak, beszélgessenek és Don Boscót ünnepeljék a szalézi atyákkal, nővérekkel együtt.

A fiataloknak nehéz volt a sok-sok lehetőség közül választani. A táncos kedvűek *just dance*-ben mérettették meg tudásukat, a kreatívak táskát festhettek, akik vágytak egy kis agymunkára, a szabadulószoa izgalmas rejtvényeit fejthették meg. Volt karaoke és fotósarok is, a pihenni vágyók pedig a Don Bosco filmet nézheték meg, vagy éppen egy-egy társasjátékban merülhettek el. A lányokat még egy kis előadás is várta *Nőies hit, hiteles nőiesség* címmel. Külön öröm volt számunkra, hogy a különböző foglalkozásokat fiatalok állították össze a többi fiatalnak, így valóban megvalósult a Szalim mottója: „Fiatalok a fiatalokért.” A vacsora után a Great Company zenekar szórakoztatta a fiatalokat, majd a tartományfőnök atya „jóéjszakát” gondolatával zártuk a közös ünnepelést. Akik nem siettek haza, még egy pohár forró tea mellett beszélgethettek.

Don Bosco biztosan nagyon hálás volt, hogy ilyen sokan megemlékeztünk róla. A fiatalok atyját és barátját méltóképpen tudtuk megünnepelni a résztvevő mintegy nyolcvan fiatallal.

A Fiatalok Ünnepe nem ért véget, hiszen minden évben meghirdetjük Don Bosco égi születésnapján a hajnali hálaadó imádságot. A visszajelzések alapján nagyon sok fiatal csatlakozott a közös imádsághoz.

Angliából szeretettel

Piroska szalézi animátor, aki tíz hónapot tölt önkéntesként az angliai Bollingtonban egy szalézi lelkigyakorlatos központban, és szívesen osztja meg tapasztalatait, benyomásait a Szalézi Értesítő olvasóival.

Amikor 2015-ben leérettségiztem, már voltak jelei annak, hogy Magyarországon is beindul a szalézi önkéntes program és én nagyon lelkes voltam ezzel kapcsolatosan. Mindig vonzott, hogy külföldön is szerezzek tapasztalatokat. Amikor 2016 őszén Derossi atya meghirdette, hogy már van lehetőség jelentkezni, az elsők között voltam. Akkor még nem tudtam, hogy mikor, hova és mennyi időre megyek.

Februárban tartották az Európában szolgáló szalézi misszionáriusok találkozóját. Kaptam egy telefonhívást, hogy Angliában, a *Savio House Retreat Centre*-ben (lelkigyakorlatos központ) szívesen fogadnának, mint önkéntest, így még aznap találkoztam Tony Fernandes atyával, aki az akkori igazgatója volt a Savio House-nak. Mesélt nekem a helyről, a működéséről és az önkéntesekről, és már meg is egyeztünk, hogy júliusban megyek az ún. „look&see” programra, ami azoknak az önkénteseknek szól, akik a következő évben szeretnének ott dolgozni.

Közben megkezdődött a felkészülés a többi önkéntessel. Havonta találkoztunk, beszélgettünk, többször is jöttek szalézika a világ különböző pontjairól mesélni arról, hogy náluk hogyan működik az önkéntesség, milyen egy jó önkéntes, mikre kell odafigyelni és még rengeteg dologról, ami a későbbiekben a segítségünkre lehet.

Júliusban elutaztam tíz napra Bollingtonba, ami Manchestertől nagyjából 30 km-re van. Nagyon jó élmény volt, az akkori csapattal dolgoztam a lelkigyakorlaton, de volt szabadidőnk is, amikor ellátogattunk környező városokba. Azóta is tartjuk a kapcsolatot és alkalmanként meg is

látogatnak minket. Az utolsó napon volt egy interjú, ahol beszélgettünk a tapasztalataimról, céljaimról, illetve egy-egy nevelési helyzetet kellett értelmezni, majd a végén megszületett a döntés: elfogadtak önkéntesnek.

Nyáron igyekeztem fejleszteni a nyelvtudásomat, nagyon sokat hallgattam és olvastam angolul és izgatottan vártam a nagy napot, szeptember 7-ét. A gépem kora hajnalban indult, így aznap én voltam az első, aki megérkezett a hat önkéntes közül. Vacsorával kezdtük a napot, és utána egy kis összejövetelt tartottunk, ahol megismerhettem a közösség többi tagját. Azóta bővültünk, ma már összesen tizenhármán vagyunk: hat szalézi és hét önkéntes.

Az első hetek ismerkedéssel, csapatépítéssel és bevezetéssel kezdődtek. Ez az időszak viszonylag hosszú volt, mivel az épületet, ahol dolgozunk felújították, így csak októberben tartották az első lelkigyakorlatot.

Itt alapvetően két fajta lelkigyakorlat van: egynapos és háromnapos. Egynapos lelkigyakorlatok esetében általában egy iskolából jönnek a csoportok több napon keresztül és egy adott témával foglalkozunk, pl. a legutóbbi esetben advent volt a középpontban. Nálunk a háromnapos lelkigyakorlatok a jellemzőek, ilyenkor hétfőtől szerdáig vagy szerdától péntekig vannak itt a csoportok. Minden lelkigyakorlatnak van egy témája, a csoport életkorától és attól függően, hogy hányadszor járnak nálunk. Ez lehet: hősök, utazások, víz, stb.

A gyerekeknek van lehetőségük a fejlődésre és a szórakozásra. A programokkal igyekszünk Isten felé vezetni őket és

ezalatt a három nap alatt egy órátórium szerepét próbáljuk betölteni: egy otthon, ahová jó tartozni, egy iskola, ahol tanulhatnak, egy játszótér, ahol jól érezhetik magukat és egy templom, ahol közelebb kerülhetnek Istenhez.

Kétféle munkát végezhet egy önkéntes a lelkigyakorlaton: vagy részt vesz és dolgozik a gyerekekkel, játékot szervez, imádságokkal készül, kiscsoportot vezet stb. vagy fogadja őket, ami azt jelenti, hogy nem a gyerekekkel dolgozik, hanem a háttérben: felszolgál, mosogat, előkészít stb. Azt, hogy ki milyen feladatot végez az adott csoporttal, a csoportvezető és a rendház igazgatója osztja be. Amikor valaki megkérdezi, hogy milyen itt, akkor mindig ugyanaz a válaszom: nagyon jó és semmiért nem cserélném el! Természetesen nem mindig könnyű, megtapasztalja az ember, hogy milyen egy zárt közösségben élni, megtanul alkalmazkodni, elfogadni mások gyengeségeit. Nehézségek mindig vannak, de úgy érzem, hogy ez a második családom; amikor valami miatt feszültség van, akkor is ők a közösségem, és amikor öröm ér minket, akkor is.

Ezalatt a hat hónap alatt rengeteg csodálatos emberrel találkoztam. Szeretem ezt a helyet, a közösségemet, a személyzetet, akik itt dolgoznak. Megszámlálhatatlan fejlődési lehetőséget nyújt ez a tapasztalat és úgy léptem ki a komfortzónámból és csinálom olyan dolgokat, amelyekre előtte képtelennek tartottam magamat, hogy észre sem vettem. Talán nincs is megfelelő szó, amivel leírhatnám, hogy mennyire hálás vagyok Derossi atyának és mindenkinek, aki hozzásegített ahhoz, hogy ma itt lehetek. Aki fontolgatja a missziós önkéntességet, azt arra bátorítom, hogy vágjon bele, mert nem fogja megbánni.

Én soha, semmiért nem cserélném el!

Megtalálni a jót

Talán többen is vagyunk úgy, hogy bizonyos események közeledtével majd elmúlásával – és ilyen a Don Bosco ünnep is –, többször gondolunk magára az évfordulóra, illetve fel-felvillan bennünk egy-egy emlék. Ezzel az utóbbi pár napban, miközben azon is gondolkodtam, hogy miről írok, én is így voltam. Az egyik emlékkép gyakori felbukkanását magam sem értettem, de minél inkább próbáltam Don Bosco pedagógiájára összpontosítani annál inkább kezdtem megsejteni annak okát. Három évvel ezelőtt lakóterületünkön lomtalanítás volt. A saját kidobásra szánt tárgyainkkal a kijelölt területhez érve a lomhalmaz között egy számomra értékesnek tűnő antik széket fedeztem fel. Egy pillanat volt csak, hogy a férjemmel egymásra néztünk és ő a kupacba gázolva kiemelte az erősen megkopott, szakadozott, kiálló rugójú a faragásain is sérült széket. Ő restauráltatni szeretne volna, de én – antik bútorokat felújító közeli ismerőseim által „megfertőzötten” – saját magam gondoltam a széket felújítani, annak új „életet” adni. A megtisztítását követően sokat gondolkodtam azon, miként kezdjek hozzá. Tanácsot kértem, de először annak kivitelezését saját ügyetlenségem miatt is nehéznek találtam. Múlt év februárjában elmentem egy asztalostanfolyamra, ahol teljesen laikusként még az eszközök, gépek nevét soha sem hallva, nemhogy azok használatát ismerve sok új ismeretet tanultam, talán ügyesedtem is, és elkészítettem életem első fából készült eszközét egy fűszertartó szekrénykét. Eközben egyre erősebbé vált bennem a vágy a szék felújítására. Ez még mindig nem történt meg, mert vannak olyan munkafolyamatok, amelyhez nincs elég ismeretem, de ezért elmegyek egy következő képzésre.

Az előzőekben hol látom a Don Boscó-i pedagógiához való köthetést? Az első gondolatom a számunkra is mintaként szolgáló Don Bosco a pedagógusi magatartást megalapozó fiatal pap elhatározá-

sa, mely egy pedagógus, szalézi munkatárs egész életét, a fiatalokkal végzett munkáját, szakmaiságát át kell hogy hassa: a megújulás. „Most komoly belső munkára van szükség, amelynek célja a „gyökeres erkölcsi megújulás”. „Addigi életem alapos reformokra szorult. Nem voltam ugyan elvetemült jellem, de szét-szórt, rátarti, akit mindig a vetélkedés és a játékok, ugrálás és egyéb szórakozások kötöttek le, amelyek egy-egy pillanatig ugyan örömet okoztak, de szívemet nem elégtették ki.” Elhatározása a belső épülésén kívül későbbi növendékeit is szolgálta: „Minden erőmmel küzdeni fogok a tisztaság erényével ellenkező dolgok, olvasmányok, gondolatok, beszédek és tettek ellen. Ellenben gyakorolni fogom a legapróbb dolgot is, ami hozzájárulhat ennek az erénynek a megőrzéséhez. Soha nem fogom elhagyni a mindennapos elmélkedést és a kis lelki olvasmányt.” (Bosco J., 2012., 42.)

A szék példáján felmerülő másik gondolat az oratóriumi munkáját érintő összekötő szál a szeretetet, az elfogadás, a hit a gondviselésben, a jóság erejében, az embereken, amely a legelvesztettebbnek hitt helyzetekben is átszűrte őt. Meglátta a formálható, érző embert azokban a fiatalokban, akikről már mások lemondtak, akikben csak a bűnözőt látták. Don Bosco legfontosabb erénye, hogy létbiztonságuk megteremtésével képes volt neveltjeit megnyerni és elvezetni a hit útjára. A hasznos időtöltést és az alapvető ismeretek és a mesterségek elsajátítá-

sát is biztosította számukra. Ez mind-mind egy új jövőképet, lehetőséget is biztosított neveltjei érdekében.

A mi mindennapi pedagógiai gyakorlatunk, a gyermekekkel szalézi munkatársként végzett munkánk sok örömet, sikert hoz, de mindig vannak kudarcaink is. Nem egyszer találkozhatunk a pedagógiai pesszimizmus romboló erejével, amikor egy-egy gyermekről/fiatalról lemondunk, pedig lehet, hogy csak meg kéne találni a hozzávezető utat, esetleg fel kéne frissíteni a rég tanultakat, új ismereteket szerezni és őszinte önvizsgálatban átgondolni, hogy milyen mély a gyermekszeretetünk, tudunk-e okosan, meghallgatva esetleg elfogadva a más véleményt is szeretni, kollégákkal, munkatársakkal együtt dolgozni a fiatalokért.

A másik emlékképem, amikor Albertfalván a Szent Mihály Plébániára kaptam egy meghívást. Az akkori plébános, dr. Verbényi István atya egy szalézi munkatársi csoport létrehozásának gondolatát vázolta fel előttünk. Ekkor még döntenem nem tudtunk, de az egy évig tartó, heti rendszerességű felkészülést követően István atyával együtt heten tettünk ígéretet. Don Bosco életrajzában feldolgozása közben igaz, még nem célzottan, de kezdett bennem kirajzolódni pedagógiájának lényege: a megelőzés. A fiúkkal való munkájában, kapcsolatában először Garrelli Bertalannal történő találkozása érintett meg. Mindenki kereste a jót! Ő mondta: „Még a legszerencsétlenebb ifjában is van egy pont, amelyen keresztül a jó utat találhat. A nevelő első kötelessége ezt a pontot megkeresni és kihasználni a szívnek ezt az érzékeny húrját.” (L'arco, 1998., 17.) Meglátani bennük a jövőt, az odavezető úton támogatni, ez számomra soha el nem évülő pedagógiai feladat és szalézi hivatás.

Felhasznált irodalom:

Bosco János (2012): *Oratóriumi emlékiratok*. Don Bosco Kiadó, Budapest
Adolfo L'arco (1998): *Neveljünk úgy, mint Don Bosco*. Reprografia, Bratislava

P. Bálint László SDB (1908–1962)

Eddig a szalézi mű nagyjait igyekeztem bemutatni, akik a múltban nagyban hozzájárultak tartományunk felvirágoztatásához. De a nagyok mellett mindig ott vannak az ismeretlen „nagyok”, akik a háttérben munkájukkal, személyükkel meghatározzák az életet.

Ezek között találtam rá Bálint László szalézi atyára. Jómagam személyesen nem ismertem őt, de a múlt történetében ott fénylik példája, mint egy kiváló szalézi, akinek élete és munkássága kitűnik, aki tanúságot tett hitéről a nehéz időkben.

Bálint László 1908. június 5-én született Földeákon. Szülei szorgalmas földművesek voltak. László elemi iskolai tanulmányai után a cipész mesterséget tanulta ki, így anyagilag segíthette korán megözvegyült édesanyját. De szívében ott élt a vágy, hogy pap lehessen, így szolgálhassa Istent. Már fiatalon igyekezett bekapcsolódni az egyházi szolgálatba: volt sekrestyés, harangozó, és természetesen ministránsként is szolgált a templomban. Szabad idejében kereste a könyveket, tanult, igyekezett magán úton levizsgázni. Közben egy Szalézi Értesítőtől megismerkedett a szaléziakkal. Kapcsolatot keresett az akkori tartományfőnökkel, Don Plywaczykkal. 1928-ban bevonult a rákospalotai Clarisseumba és elkezdett tanulni, így elvégezte az 5. gimnáziumot, majd felvételét kérte a noviciátusba.

Péliföldszentkeresztben végezte a noviciátust Don Antonio Bonato novícius mester keze alatt. 1931. augusztus 8-án fogadalommal kötelezte el magát Don Boscóhoz. 1933–34-ben egy évet töltött a nyergesújfalui szalézi intézetben, majd két évig volt Óbudán a Szent Alajos házban nevelő. Szívvel-lélekkel és nagy szeretet-

tel szolgált a fiatalokat. Kitűnt buzgóságával és munkaszeretetével. Mindig ott volt, ahol segítségre volt szükség.

1940. június 23-án Serédi bíboros pappá szentelte. Első papi évét Visegrádon töltötte az árva gyerekek nevelőjeként, majd egy évvel később előljárói az esztergomi tábori fiúnevelő intézetbe küldték. Ezek után Balassagyarmaton volt a gazdasági ügyek intézője egészen 1947-ig, amikor Szombathelyre helyezték káplánnak, és a közeli Perintre lelkésznek.

1950-ben őt is, mint a többi szombathelyi rendtársat, egy éjszaka elvitték internálótáborba. Onnan kiszabadulva ismét Perintre került, ahol nagy buzgósággal vezette híveit. Mivel Perinten nem volt templom, elhatározta, hogy épít egyet. Nagy áldozatokkal és sok nehézséggel küzdve megkezdtek a templom építését. Apránként gyűjtötték az építéshez szükséges anyagot, a hatóság azonban ezt nem nézte jó szemmel, így Bálint atyának mennie kellett Perintről, az összegyűjtött építőanyagot pedig elvitték. Mivel a hatóság Bálint atya perinti működését nem látta szívesen, a püspök a szombathelyi Szent Márton plébániára helyezte káplánnak.

Végre 1956-ban visszatérhetett Perintre, ahol nagy örömmel fogadták hívei. Sajnos az öröm nem tartott sokáig, mert a püspöke 1959-ben Muraszemenyére küldte. Az új helyen Bálint atya teljes odaadással kezdte el lelkipásztori munkáját. Több filiája is volt, ahová csak nehezen tudott eljutni, mégis szorgalmasan látogatta híveit. Ha kellett, akár gyalog, de legtöbbször kis motorján látogatta őket. Különösen nagy gondot fordított az ifjúságra.

Ez a nehéz lelkipásztori munka sajnos hamarosan kikezdte az egészségét. A kórházban megállapították, hogy előrehaladott rákja van, a kór csaknem az egész testét kikezdte. Bálint atya türelemmel viselte betegségét és imádkozva várta a halált, ami 1962. november 30-án jött el érte. Hívei megrendülve értesültek haláláról.

Bálint atya eltávozott erről a földről, de emléke mindmáig megmaradt hívei szívében. Igazi papi lelkülettel rendelkezett. Don Bosco hú fia maradt mindhalálig. Egyik rendtársa azt írta róla: „Legszebb vonása volt a tisztasága és mindenkori feletteseinek tisztelete.” Egyik rendtársának azt mondta: „Kis dolgokban is hűvéges voltam.” Életének utolsó napjaiban így köszönt el látogatóitól: „Viszontlátásra a mennyországban!” Gyóntatójának halálos ágyán azt mondta: „Nem kérem sem az életet, sem a halált. Legyen úgy, ahogy a Jóisten akarja.”

Bálint László atya életével példát mutatott híveinek és mindannyiunknak. Régi hívei hosszú évek után is megőrizték őt szívükben és méltón emlékeztek meg róla. Pap volt, szalézi volt! Élete példáját megőrizzük szívünkben és törekszünk őt utánozni.

„A szerzetesek, akik önkéntesen vállalt kööttségben, igazi közösségben éltek addig is, és megszokhatták a különálló szerzetes házakban, »zárdákban« folyó, egymáshoz természetesen alkalmazkodni kész életet, nem törtek össze még az ilyen vidravasba szorító próbatételek alatt sem. »Kidobásunk« afféle természeti csapásként ért bennünket, mint valami földrengés, tűzvész vagy árvíz, ami az élettel jár, és amit »majd kiheverünk«. Istentelen zsarnoki hatalmak hozták ránk, de nem Isten terveinek megsemmisítéseként éltük meg, hanem Istennek általunk nem ismert, nem értett útjaira terelődünk. Egyszóval: próbatétel volt.” (Kerekes Károly: Szétszórás és összeszórás)

Az 1938-as Budapesti Eucharisztikus Kongresszus története

Már a húszas évek végén tervben volt, hogy Budapest adjon otthont egy közelgő konferenciának. Szerették volna, ha már a Szent Imre-év kapcsán 1930-ban megkapja a főváros a lehetőséget, de csak 1936 novemberében adta XI. Piusz pápa a végső beleegyezését. Így végül Szent István halálának 900. évfordulójának évében lehetett magyar rendezésű a kongresszus.

„Az Eucharisztikus világkongresszusok igazi és legfőbb célja nem a külső ünnepségek káprázata, hanem az, hogy a külső megnyilvánulásokon keresztül az eucharisztikus Krisztus Király tartsa diadalmenetét újból és újból a lelkekben” – hangsúlyozza a magyar püspöki kar 1937-ben kibocsájtott körlevele, amelyben meghirdették a híveknek a kongresszust. Az 1938-as kongresszus Szent Ágostontól választotta jelmondatát: „Vinculum caritatis – az Oltáriszentség a szeretet köteléke.”

A kongresszusra pápai legátus érkezett Pacelli bíboros személyében, aki a későbbi XII. Piusz pápa lett. Idézzünk a négynapos rendezvénysorozatot megnyitó szentmisén elhangzott szentbeszédéből:

„Az eucharisztikus Krisztussal ma is úgy bánnak, ahogyan bántak Krisztussal földi életében. Krisztus szenvedése Betlehemtől és a Golgotától az idők végezetéig tart. Ez a keresztény szív számára megpróbáltatást és szenvedést okozhat, de nem lehet akadályá hitének. Hol van ma Heródes és Pilátus? Hol van Néró, Dioklécián és Juliánus aposztata? Hol vannak az első századok keresztényüldözői? Porrá és hamuvá lettek a kereszténység ellenségei. A győztes: az Oltáriszentség Krisztusa!”

Érdemes megjegyezni, hogy évek múltán, már pápaként is boldogan emlékezett vissza a budapesti eucharisztikus kongresszusra. Egyik rádióbeszédében külön kiemelte, hogy számára milyen felemelő, szívet melengető, hitet erősítő élményekkel gazdagodott azon a csodálatos ünnepen. A pápai legátus kíséretében jelen volt Montini helyettes-államtitkár is, aki 15 évig ült a pápai trónon, XXIII. János pápa halála után ő elnökkölt a II. Vatikáni Zsinaton: ő volt VI. Pál pápa.

Tehát két későbbi pápa is jelen volt ezen a csodálatos budapesti eseményen!

Május 26. és 29. között több mint 250 ezer ember utazott fel vidékről Budapestre, hogy részt vegyen a kongresszuson. Kb. 300 ezer budapesti hívő vett részt a rendezvényeken. A kialakult háborús fenyegetettség ellenére csaknem 25 ezer külföldi résztvevő is jelen volt.

Áldozócsütörtökön 300 pap végezte az áldoztatás szolgálatát a Hősök terén, ahol 150 ezer elsőáldozó gyermek gyűlt össze. A lényeg valójában a gyermekek, fiatalok lelki tisztasága, lelkük kegyelembe öltözött ragyogása volt, azután a Jézus Krisztusba vetett hit, a Jézus utáni vágyódás és az iránta megnyilvánuló szeretet. Igen, ez a lényege a szentáldozásnak! Az eucharisztikus kongresszus ideje alatt az Andrássy úton és a Hősök terén sűrűn álltak a gyóntatószékek.

A zárókörmeneten 4 és fél órán át hömpölygött a hívők menete. Félmillió tömeg kísérte az Oltáriszentséget a Bazilikából a Hősök terére.

(Forrás: Nemzetközi Eucharisztikus kongresszus emlékkönyve, Szent István-Társulat, Budapest, 1938 és iec2020.hu)

A szentségimádás iskolája

Ha imádkozni akarunk, az első lépés az elhatározás: most időt szánok az imára. Ezzel megnyitjuk szívünk ajtaját Jézus előtt, aki zörget.

Katolikus Egyház Katekizmusa (KEK) 1328–32.

E szentség kimeríthetetlen gazdagsága fejeződik ki különböző elnevezéseiben, melyek közül mindegyik más szempontra utal. *Eucharisztia*, mert hálaadás Istennek.

Úrvacsora, mert arról a vacsoráról van szó, amelyet az Úr szenvedése előestéjén tanítványaival költött el.

Kenyértörés, mert a zsidó étkezésnek ezt a sajátos szertartását használta föl Jézus, amikor családfőként megáldotta és szétosztotta a kenyeret. E cselekedetről ismerik fel Őt fölámadása után a tanítványok. Az első keresztények eucharisztikus összejöveteleiket „kenyértörésnek” nevezték. Ezzel azt akarták mondani, hogy mindazok, akik az egy, megtört kenyérből, Krisztusból esznek, közösségre lépnek vele és öbenne egyetlen testet alkotnak.

Eucharisztikus összejövetel, mert az Eucharisziát a hívők összejövetelében, az Egyház látható megjelenésében ünneplik.

Az Úr szenvedésének és fölámadásának emlékezete. Szent áldozat, mert megjeleníti az üdvözítő Krisztus egyetlen áldozatát, s mert magába zárja az Egyház följajánlását; szentmiseáldozat, „a dicséret áldozata”, lelki áldozat, tiszta és szent áldozat, mert az Ószövetség összes áldozatát beteljesíti és fölülmúlja.

Communio, mert e szentség révén egyesülünk Krisztussal, aki testében és vérében részesít azért, hogy egy testet alkossunk Vele.

Szalézi Szent Ferenc mondta az Eucharisziáról:

Fohászaiban a nap folyamán és a legméltóságosabb Oltáriszentség vételekor a szeretet és a reménység nyelvén szóljon az Úrhoz: Te vagy az én atyám, Uram! Istenem, Te vagy lelkem jegyese, szeretetem királya és szívem választottja! Édes Jézusom, Te vagy az én drága Mesterem, segítségem és menedékem!

Szentmise, mert a liturgia, amelyben az üdvösség misztériuma beteljesedik, a hívek küldetésével végződik, hogy Isten akarátát mindennapi életükben betöltsék.

Kézbe áldozás

Az ősegyház a hívő kinyújtott tenyerére helyezte az Eucharisziát. A keleti egyházban a két szín alatti áldozás, a nyugatiban a kis ostyával való áldoztatás elterjedése hozta magával a nyelvre történő áldoztatást. A II. Vatikáni Zsinat után (1969) a kézbe áldozás, főként a németek kívánságára, újjáéledt. A Szentszék, fenntartva az áldoztatás hagyományos módjának általános érvényét, egyes püspöki konferenciáknak, kérésükre, felhatalmazást ad a kézbe adással való áldoztatásra. Hazánkban 1986 óta engedélyezett a kézbe áldozás.

A következőket azonban be kell tartanod:

1. Gesztusaid, magatartásod ki kell fejezze Krisztus iránti tisztetletet és imádatot.

2. A „Krisztus teste” szavakra azt válaszolod „Amen”, hited megvallásaként.

3. A szentséget az oltár felé fordulva azonnal magadhoz kell vened. Ne kapkodj, mozdulataid legyenek méltóságteljesek.

4. Az Eucharisziát a cibóriumból minden esetben az áldoztatótól kapod meg a kinyújtott kezedbe, nem nyúlhatsz bele.

5. A kezéd legyen tiszta!

6. A kézbe áldozás sohasem kötelező, jogod van a hagyományos módon áldozni.

Az áldoztatónak és az áldozónak együtt kell figyelnie és törekednie arra, hogy az áldozás módja (állva, térdelve, az áldozó v. az áldoztató mozgásával stb.) az Eucharisziának is megadja a kellő tiszteletet, és a hívő áhítatát is növelje.

Az áldoztatás módja nem befolyásolja a Krisztussal történő szentségi egyesülést.

(Katolikus Lexikon alapján)

Hogyan szervezzünk szentségimádást

Rácz Zs. Enikő SC

24+1 óra az Úrért!

Adventi időben először hirdettük meg a nagybőjtben már évek óta megtartott, közösségünk számára kiemelt jelentőségű imaalkalmat, amikor 24 órán keresztül folyamatos szentségimádás folyik a Boldog Sándor István-kápolnában. Ezúttal plusz egy órával meg is toldottunk ezt, azért, hogy a pénteki oratóriumba járó gyerekek csoportja is látogatást tehessen az Úrnál.

Ennek az imaalkalomnak a szervezése úgy történik, hogy felkérjük az óbudai közösségek csoportjait, hogy vállaljanak el egy-egy órát, amikor a Szentséget őrzik. Az imamódot, azaz, hogy csendes, elmélkedős, dicsőítő, taize-i, énekes, vagy éppen gitáros lesz az általuk vállalt óra, azt a csoport határozhatja meg, szem előtt tartva a legméltóságosabb Oltáriszentség imádatát. Arra törekedtünk, hogy minél többféle imaóra/imamód legyen, hogy a kápolnaközösség minden tagja – kisgyermektől az idősebb korosztályig – megtalálja a szívéhez legközelebb álló formát, amiben az Úrhoz tudnak kapcsolódni, növelve a személyes szeretetüket és barátságukat Jézus Krisztussal. Ám nem csak a személyes elköteleződésünket, de közösségünk összetartozását is hivatott mélyíteni ez a rendkívüli alkalom. Jó volt megtapasztalni, hogy sokan több órát is maradtak, és többször visszatértek a nap folyamán, így

a saját csoportjukon kívül másokhoz is becsatlakoztak közös imádságra. Sok csendes óra is volt, különösképp az éjszakai órákban. Az animátorok külön imaórát szerveztek az alsós, a serdülő illetve a felsős korosztály számára, amiben az interaktivitást is segítségül hívták. A kisgyermekes órát a Babamama klub vállalta el. A legnagyobb lélekszámú imaóra a fiatalok dicsőítő órája volt, amikor a kis kápolna zsúfolásig megtelt, de nem csak fiatalokkal, hanem Lélekkel is. Az egyetemi hittan-csoporton, cserkészeken, házasközössé-

geken, kollégistákon, szalézi munkatársi csoporton túl sok egyéni és páros vállálás is volt, például anya-lánya, apa-lánya is, ahol a lányok mindkét esetben 12 éven aluliak voltak. A szalézi atyáknak köszönhetően a gyóntatás is biztosított volt a megtérésre, hisz az advent nem csak készületi, hanem egyaránt bűnbánati időszaka is az egyházi évnél.

Ezzel a kis beszámolóval – túl azon, hogy az óbudai eseményről írok – két célom van, egyrészt hogy arra biztassak minden szalézi plébániát, közösséget, hogy a nagybőjti időben is tartsák meg ezt a fajta imaalkalmat. Ferenc pápa az irgalmasság szentévét meghirdető *Misericordiae Vultus* című pápai bullájában írja: „Tartsunk gyakrabban egyházmegyékben 24 óra az Úrért ima- és bűnbánati alkalmakat, amelyeket nagybőjt negyedik hetében pénteken és szombaton szoktak tartani.” Másrészt, hogy a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus készületi éveiben legyen bátorságunk és tegyünk erőfeszítéseket arra, hogy megmutassuk fiataljainknak és a gyermekeinknek is, hogy a szentségimádás egy bensőséges, örömteli együttlét az Oltáriszentségben velünk maradt Jézus Krisztussal.

A Szalézi Család 36. Lelkiségi Napjai

A Szalézi Család Lelkiségi Napjai január 18–21. között tartották meg 36-ik alkalommal, ezúttal nem Rómában, hanem Torinóban, Don Bosco városában. A lelkiségi napok január 18-án, csütörtökön délután kezdődtek a valdoccói Teatro Grande színháztermében, ahol Ángel Fernández Artime rendfőnök, Enrico Stazi, Piemont és az Aosta völgy tartományfőnöke és Eusebio Muñoz, a Szalézi Családért felelős megbízott üdvözölte az 50 nemzetből az egész világról érkező mintegy 400 résztvevőt, akik ezen a jeles eseményen képviselték a Szalézi Család csoportjait.

Az első nap középpontjában a rendfőnök éves strennájának a bemutatása állt. Meghallgatás és elkísérés, a kölcsönösség a Szalézi Család különböző ágai és a szalézi küldetés címzettjei között: egyszerű és ősi szavak, amelyek emlékeztetnek Bosco Szent János lelkipásztori tevékenységének eredetére.

A második nap délelőttjén két előadást hallgattak meg a résztvevők. Paola Casalis szalézi nővér a keresztény és szalézi szellemi hagyományok szerinti meghallgatás jellegzetes vonásait taglalta sok tapasztalati példával illusztrálva mondanóját. Egy fiatal házaspár, Sebastiano és Titta Coticelli tanúságtételükön keresztül megosztották a hallgatósággal, hogyan próbálták döntéseiket az evangélium

fényében meghozni, amihez az állandó egymásra figyelés és elkísérés szükséges. A szentmisét Cesare Nosiglia, Torino érseke mutatta be a torinói Segítő Szűz Mária-bazilikában, segítve a Szalézi Családot, hogy valóban családként élje meg az Eucharisztikus Krisztus jelenlétét, és emlékezve Don Bosco egyedülálló karizmájára. Az érsek hangsúlyozta, hogy „**a fiatalokkal való kapcsolat döntő pontja nem az, hogy sok kezdeményezést szerveznek számukra, hanem hogy a szívük mélyéről kommunikálnak velük és közvetítik a barátságot Jézussal**”.

Az ebédet vezetett tórák követték Valdoccóban, ami különösen megérintette azokat a résztvevőket, akik először voltak a szalézi karizma szülőhelyén: az első oratórium udvarán, a Pinardi-kápolnában, a Szalézi Szent Ferenc-templomban, Don Bosco szobáiban, a Segítő Szűz Mária-bazilikában – azokon a helyeken, amelyek mind jelképesen hordozzák a strenna üzeneteit a kezdetektől fogva napjainkig.

A délutáni konferencián Juan Crespo szalézi atya teológiai szempontból, a Szentháromság misztériumán keresztül világított rá a döntés jelentőségére az elkísérés folyamatában. Utána megosztás következett nyelvi csoportok szerint, amely során a résztvevők nemcsak újabb ismeretekkel gazdagodtak, hanem nyilvánvalóvá vált Don Bosco karizmájának

az egész történelem során kifejtett sokréttű gazdagsága.

A szombati nap a meghallgatás és az elkísérés jegyében telt. Michal Vojtas, szlovák szalézi atya, a Pápai Szalézi Egyetem professzora Don Bosco gyakorlatának és pedagógiájának, a szalézi karizma fejlődésének jellegzetességeit mutatta be a történelem során, hangsúlyozva annak időszerűségét. „Az elkísérés nem lineáris, szabványosított út... Nem tudunk mindenkit elkísérni, de elkísérhetünk valakit, aki viszont másokat kísért majd” – mondta.

Alberto Sanz és Pili Lance, két fiatal tanúságtételének köszönhetően, akik a szalézi nevelő központok nevelőinek képzésében aktívak, Vojtas atya szavai még konkrétabbnak tűntek. A két pedagógus bemutatta azoknak a személyeknek a képzése során tapasztalt kihívásokat és elért eredményeket, akik a fiatalokhoz közel akarnak lenni, hogy személyes és lelki érettséghez vezessék őket.

Délután a szalézi körökben jártas fiúk és lányok lehetőséget kaptak arra, hogy elmondják tapasztalataikat az elkísérésről. A fogadás, a rendelkezésre állás, a személyes figyelem és az idő, a szabadság... ezek voltak az alapvető alkotóelemek, amelyeket a fiatalok kiemelten fontosnak tartottak az elkíséréshez.

A nap egy különleges hangversennyel ért véget, amely jelezte a Segítő Szűz Mária-bazilika felszentelése 150. évfordulójának kezdetét. Vasárnap itt mutatta be a rendfőnök az esemény záró szentmiséjét. Homíliájában kihangsúlyozta azokat a vonásokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy hatékonyak legyenek a fiatalok érdekében tett tevékenységeikben: legyenek „szemlélődők és járjanak nyitott szemmel”, mert csak Istent szemlélve lehet tanúságot tenni Őröla; legyenek „kívül-belül zárandokok”, mert a pápa arra hív, hogy az Egyház kilépő és terjedő legyen, amiben a Szalézi Családnak az élen kell járnia; legyen a Szalézi Család jellemzője az „azonnali és már kész”, vagyis tudni kell, hogy a cselekvési idő itt és most van, mert sok gyermek az egész világon „szomjazik Istenre” és „segítő kézre vár, egy szívre, amely szeretettel fogadja”.

ANS-Torino

Keressék fel honlapunkat: www.szaleziak.hu

KAZINCBARCIKA

Don Bosco Iskola

Lépcsőkön a tudásig – 2018. január 3-án újravari meglegpetés várt a kazincbarcikai Don Bosco Iskola diákjaira: az iskola lépcsőire színes feliratok kerültek, melyek segítenek a tanulóknak megjegyezni egyes fontos tudnivalókat. A régi iskola-épület egyik lépcsősorán a magyar irodalom nagyjai, másik lépcsősorán a magyar történelem fontosabb dátumai és eseményei díszlenek, az új épületben pedig hittanos ismereteket és Don Boscóra vonatkozó föliratokat hordozó lépcsősorokat találunk: szerepelnek rajtuk az irgalmasság testi és lelki cselekedetei, a Szentlélek hét ajándéka, valamint Don Bosco életének fontosabb állomásai és pedagógiai elvei.

A jövőben a megszépült lépcsők is hozzájárulnak a Don Bosco Iskolában uralkodó vidám hangulathoz és a tanulók tudásának további gyarapításához.

www.facebook.com/pg/donbosco.kbarcika

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Szalézi Szent Ferenc iskolanap – A Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban 2018. január 19-én szentmisével és ünnepi műsorral emlékeztek meg az iskola névadójáról. Az ünnepség a Szent Családtemplomban kezdődött, ahol az iskola diákjai és tanárai szentmisén vettek részt. A prédikációt Ábrahám Béla tartományfőnök atya tartotta, aki szép gondolatokat fogalmazott meg a gimnazista hallgatóság számára. A szentmisét követően a Don Bosco Sportközpontban került sor a Szalézi Gálára, ahol a színes műsorban 130 diák vett részt a fiatalok közül, bizonyítva, hogy nemcsak a padok között tehetőségek, hanem a színpadon is. A

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Címzetes apáti kinevezés Vítális Gábor atyának

Ternyák Csaba egri érsek 2017. december 24-én kelt levelével az Egri Főegyházmegyében végzett áldozatkész szolgálata elismeréseként **Boldogságos Szűz Máriáról nevezett déghi címzetes apáttá** nevezte ki Vítális Gábor szalézi atyát, a kazincbarcikai szerzetesi közösség igazgatóját, kazincbarcikai plébánost, a Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnöki vikáriusát, kifejezve ezzel nemcsak a maga, hanem a paptestvérek és a hívek nagyrabecsülését és tiszteletét is.

tizenöt produkció mindegyike színvonalas és szórakoztató volt.

A Molnárné Marczis Erzsébet igazgatóhelyettes által vezetett énekkar különleges hangzással kápráztatta el a közönséget. A 11.B osztály tanulói már többször is felléptek a gálán, jelenleg is énekes műsorral készültek, a Kondor István testnevelés szakos pedagógus által megálmodott és továbbgondolt „Gúla” elnevezésű akrobatikus elemekből álló mutatvány

pedig izgalmas látványt nyújtott. A 2017-es Arany-émlékév kapcsán Harasztosi Viola tanárnő által felkészített tanulók Arany verseket szavaltak. Táncos produkciókból is volt néhány: a 7.A és 7. nyelvi osztály néptáncosai egyben a Kodály Zoltán Alapfokú Művészeti iskola növendékei is. A Flash táncstúdió két csoportja különleges koreográfiával készült. Palkó Fanni 10. C osztályos tanuló saját szerzeményét vitte színpadra, mely-

Kazincbarcika – Szalézi Szent Ferenc ünnep

ben segítői voltak osztálytársai is. Darabjuk az iskolai élet nehézségeit mutatta meg igencsak komikus formában.

A nyitó jelenetben Tóth Péter szalézi testvér animátoraink segítségével egy mély mondanivalóval rendelkező némajátékkal készült Szalézi Szent Ferenc előtt tisztelegve. A 9. osztályos lányok Leonard Cohen *Hallelujah* című dalának előadása is az Istenhez közeledést segítette.

A legutolsó produkció ezzel szemben már a rock híveinek kedvezett a Tomato és Potato elnevezésű formáció előadásá-

Óbuda – VIII. Don Bosco Csocsóbajnokság

Új igazgató a Don Bosco Sportközpont élén

A szaléziak kazincbarcikai sportközpontjának 2018. január 15-től új vezetője van: Szabó Zsolt, aki eddig a létesítmény PR munkatársa volt.

A beérkezett öt pályázat közül az értékelés és szóbeli meghallgatások után az intézmény fenntartója és működtetője, a Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartomány öt évre a Don Bosco Sportközpont vezetőjének Szabó Zsoltot nevezte ki. Szabó Zsolt a kezdetektől a sportközpont kötelékében dolgozik a PR és marketing területen és a szaléziak elkötelezett világi munkatársa már évek óta. A kazincbarcikai római katolikus egyházközség lelkes tagja, az egyházközségi képviselő-testület világi elnöke. A sportközpontban lévő munkája mellett óradóként az általános iskolai hitoktatásban is részt vállal. 35 éves, nő, három gyermek édesapja, a legkisebb mindössze 3 hónapos.

Sok erőt, sikert és kitartást kívánunk munkájához!

ban. A fináléban a közel 130 tanulóból álló tömeg együtt énekelt, mintegy üzenetként a nézőtéren ülőkhöz, hogy „Legyetek jók, ha tudtok!”

sagim.hu

Szalézi7 – Idén első alkalommal szerveztük meg a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban Szalézi Szent Ferenc és Don Bosco ünnepéhez kapcsolódóan a szalézi hetet. A két ünnep között január 24–31-ig különböző interaktív programokkal, vidám hangulattal vártuk a diákokat reggel az iskola bejáratánál.

Az volt a célunk, hogy a gyerekek érezzék, hogy ezek a napok különlegesek, hogy ünnep van. A hét témája az idei Szalézi Gálától kezdve Szalézi Szent Ferenc híres mondata köré épült fel: „Egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel”. Ezzel a mondattal arra igyekeztünk figyelni, hogy kedvességgel és szeretetteljességgel sokkal több eredményt tudunk elérni, ahogy azt Don Bosco is tanítja nekünk.

Kazincbarcika – Szalézi7

Mindig valami újdonsággal vártuk a fiatalokat, valami feladattal, amiben kiélhették kreativitásukat, önmaguk lehettek, és nyújthattak valamit önmagukból másoknak.

Jótekonysági gyűjtéssel is ünnepelni akartuk Don Boscót, a szegény fiatalok pártfogóját. Különbőféle tisztító- és tisztálkodási szereket gyűjtöttünk a rászoruló fiatalok részére, az összegyűjtött csomagot Don Bosco napján, január 31-én át is adtuk a Don Bosco Iskolának.

Szerdától szerdáig minden nap finom keksz és más ropogtatni való (nápolyi, ropi, cukorka) várta a fiatalokat. A meleg tea és a finom szörpök is nagyon népszerűek voltak, nem is beszélve a meleg kakaóról, ami Don Bosco ünnepén megkoronázta az egész heti ünneplést. El is fogyott jó hamar! ;)

Jó volt látni a fiatalokon azt a mérhetetlen örömet, amit egy egyszerű reggeli tea vagy édesség, egy mosoly vagy egy kedves szó nyújtott, amitől sokkal jobban indult a nap. Így sikerült családiasabbá varázsolni az iskolát, több vidámságot, örömet csalni a szürke hétköznapiakba. Egy pár csepp „mézzel” jobban meg tudtuk élni, hogy ez az iskola tényleg szalézi. Fiataljainknak fontos, hogy tudják, érezzék, hogy szeretjük őket, hogy közel állnak a szívünkhöz, hogy fontosak a számunkra. Ezért akartuk értük, nekik szervezni ezt az ünnepi hetet. Bízunk benne, hogy a héten szerzett örömek és élmények megmaradnak a továbbiakban is, és habár a „szalézi7” befejeződött, az ott megtapasztalt vidámság, családiasság

Újbuda – A META-Don Bosco Szakgimnáziumban járt Nigéria nagykövete

és öröm továbbra is megmarad az iskola hétköznapijaiban.

Tóth Péter SDB

ÓBUDA

VIII. Don Bosco csocsóbajnokság –

Csocsózhatott-e Don Bosco? Mekkora a szabvány csocsóasztal? És egyáltalán melyik országban jutott eszébe bárkinek is rudakra szerelt bábukkal egy golyót ütögetni? Ezekre a kérdésekre már mind tudhatják a választ a VIII. Don Bosco Csocsóbajnokság résztvevői. És bár az első feltevésre nem a válasz – Don Boscónak még be kellett érnie a „mezei” focival – a lényeg változatlan. A játék, amely lehetőség arra, hogy a gyerekeket, fiatalokat Isten felé vezessük, egy olyan helyzet, amikor akarva-akaratlan önmagunkat adjuk, de ezen túl egyszerűen csak játék, mert játszani nagyon jó. Így gondolta ezt az a több mint 140 résztvevő is, aki január 20-án Óbudára érkezett. Jöttek játékosok és szurkolók több szalézi házból is, többek között Nyergesújfaluról, Kazincbarcikáról, Pesthidegkútról, Mogyoródról és Újpestről. A vendégeket teaház, több „egy perc és nyersz” játék, és vetélkedő is várta, amelyben egyaránt szerepeltek kérdések Don Bosco életéről, és a szaléziakról, valamint az asztalifoci érdekességeiről. A templomban is tettünk egy rövid látogatást, egy gondolat idejére elcsendesedtek a versenyzők. A főszerep természetesen azért a csocsóé volt, nem nagyon akadt olyan ember, akit ne vonzott volna be a játék, ha nem is a verseny részeként, csak a szórakozás kedvéért is folytak meccsek. Az asztalok között jár-kálva láthattunk feszült tekinteteket, néha csalódottságot, de örömtáncot, ujjongó szurkolókat, játékosokat, és a színpadon

lelkesen táncoló, a közönséget megmozgató animátorokat is. A versenyek három korosztályban folytak, elsőként a csoportmeccsek kerültek megrendezésre, amelyek csak erőpróbaként szolgáltak, kiesni még nem lehetett, a bajnokság ebéd után a ki-ki mérkőzésekkel folytatódott. A gyerek kategóriában nyergesi páros diadalmaskodott, az ifjúságban a kazincbarcikaiak örülhettek a győzelemnek, míg a felnőtteknél óbudai siker született. Ez a vidám, eseménydús csocsóbajnokság kiváló lehetőséget adott a találkozássra, beszélgetésre, és méltó állomása volt Don Bosco égi születésnapjára való készülletünknek.

Guczogi Annamária

ÚJBUDA

META-Don Bosco Szakgimnázium
A Metában járt Nigéria nagykövete
 – A szaléziak meghívására január utolsó napján a META-Don Bosco Szakgimnáziumban járt Eniola Olaitan Ajayi, Nigéria magyarországi nagykövete.

ziumban járt Eniola Olaitan Ajayi, Nigéria magyarországi nagykövete.

Egy délelőttre a Metába varázsoltuk Nigériát! Emmánuel Ilodigwe szalézi szerzetes, nigériai misszionárius már október óta járta az osztályokat és nagyon sok érdekességet mesélt szülőhazájáról. Így nem csoda, hogy a 14. évfolyamos idegenvezető hallgatók fantasztikus előadásokkal mutatták be egymásnak és a 13. évfolyamos idegenvezetőknek az afrikai országban fellelhető kulturális, szellemi értékeket és természeti szépségeket!

A nagykövet egy kitüntetéssel köszönte meg Ilodigwe Emmanuel Chekwube misszionárius szerzetesnek, hogy szülőhazáját megismerteti a magyar fiatalokkal.

Hálásan köszönjük, hogy látogatásával és érdeklődésével megtisztelt minket Nigéria nagykövete! Jó lenne ezt a délelőttöt megismételni, hogy minél többen részei legyenek ennek a fantasztikus élménynek!

www.facebook.com/metadonbosco

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

Iskolánkban történt – A diákjainknak és a kollégáknak köszönhetően ismét csodálatos adventi időszakot tudhatunk magunk mögött, hiszen a várakozás napjait újra sikerült együtt, tartalmasan megélnünk. Az „Adni jó” program keretében szeretetsomagot juttattunk a rászoruló kazincbarcikai családoknak, a dobozokban tartós élelmiszereket és sok-sok édességet „rejtettünk el”.

Dekorátor és pedagógiai- és családsegítő

Újbuda – Ikonkiállítás megnyitója a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban

munkatárs szakos diákjaink most sem feledkeztek meg az óvodásokról: bábokkal, saját készítésű meséskönyvekkel és indiánsátorral örvendeztették meg a kicsiket. De saját tanulóink sem maradtak ajándék nélkül! Az adventi gyertyagyújtás közös öröme mellett egy új csocsóasztal került a közösségi aulába, ahol a szünetekben és órák után szinte folyamatosan zajlanak a mérkőzések.

Az adventi időszak egyik legszebb pillanata a „Járjatok a földön, lakjatok az égben” címmel megrendezett ikon kiállításunk volt. Festőművész diákjaink munkáit csodálva megerősítést kaptunk arra vonatkozóan, hogy ez a képzésünk is magas szakmai színvonalat képvisel.

A korábbi évekhez hasonlóan iskolánk ez év januárjában is megjelent az Educatio Szakkiállításán. A kiállító terület terveit idén Szendefi Etelka, másodéves dekoratőr diákunk készítette. Látogatókban ez alkalommal sem volt hiány.

Hasonló sikerrel került megrendezésre Bosco Szent János ünnepe iskolánkban. Ábrahám Béla tartományfőnök atya köszöntőjét követően tanulóink zenével és dalokkal örvendeztették meg a közönséget, majd Simon Péter tanár úr tolmácsolásában előadást hallhattunk Don Bosco életéről, munkásságának jelentőségéről és ránk hagyott örökségéről. Ezt követően – műhelymunka keretében – kreatív ismeretfeldolgozási folyamat vette kezdetét, mely során diákjaink játékos formában jelenítették meg mindazt, amit a rendalapító pedagógiája jelent számukra. Munkájuk eredményeképpen izgalmas gondolatfelhők, csodás grafikai munkák és ötletes plakátok születtek.

Modla Réka

Szalézi munkatársi ígérettétel Péliföldszentkereszten

A Nyergesújfalu és Péliföldszentkereszt vonzáskörében lakó és tevékenykedő szalézi munkatársak kis csoportja újabb taggal bővült: február 11-én a vasárnapi szentmise keretében munkatársi ígéretet tett Giacintóné Papp Valéria, aki már több éve részt vesz a csoport munkájában, segíti a nyergesújfalui oratóriumot, az animátorok közösségét, virágkötői tehetségével pedig a péliföldszentkereszti kegytemplom díszítését szolgálja.

Vali kétgyermekes családja, aki harmadik gyermekét hordja szíve alatt. Így vall magáról: „Hat évvel ezelőtt ismerkedtem meg a szaléziakkal, egyik gyermekem által. A hit, a szeretet, amit itt tapasztaltam, nagyon megfogott. Hitem fejlődésnek indult, megtaláltam Istent és az Ő szeretetét. Megismerkedtem Don Boscóval, aki azóta is tanítóm. Próbálom a legjobb tudásom és képességeim szerint, hitben, szeretetben segíteni a fiatalokat, a családomat és a közösséget. Nem vagyok sem szónok, sem tudós, vezető vagy tanító. Egy anya, feleség, barát vagyok, aki szívesen foglalkozik fiatalokkal. Meghallgatja őket, tanácsokat ad nekik, segít, hogy megtalálják a helyes utat, az Úr kegyelmével. Hiszem, egy szerető ölelésre mindenkinek szüksége van...”

NYERGESÚJFALU

Éjszakai zárandoklat Szalézi Szent Ferenc tiszteletére

– Már nyolc évre visszatekintő hagyomány a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskolában, hogy a szalézi rend névadójára és védőszentjére, Szalézi Szent Ferencre emlékezve januárban éjszakai zárandok-

latra indulnak az erre vállalkozók Nyergesújfaluról Péliföldszentkeresztre. Idén január 19-én, pénteken indult útnak az iskola diákjaiból, szülőkből és tanárokból álló 44 fős csapat Mogyorósbánya érintésével Péliföldszentkeresztre.

A zárandokokat idén is Ridly István testnevelőtanár vezette. A diákokon és oratoristákon kívül a résztvevők között volt több tanár és az iskola igazgatója, Lengyel Attila is. Mogyorósbányára érve a csapat a helyi templomban megpihenve részt vett a Derossi atya által celebrált szentmisén. Éjfélre értek Péliföldszentkeresztre, ahol meleg teával és zsíros kenyérral várta a megfáradt, sáros zárandokokat Nádudvari Géza testvér.

zaffery-szalezi.hu

Nyergesújfalu – Oratóriumi farsang

Oratóriumi farsang – Február 10-én került megrendezésre Nyergesújfalun az oratóriumi farsang, melyre, nagy örömkre, jelentős létszámban érkeztek a

fiatalok a környékbeli településekről is. A kapunyitás után a tornaterem rövid időn belül megtelt hangos nevetéssel. A délután kezdő programja az animátorok által szervezett bazarjáték volt. Különféle ügyességi, logikai feladatok várták az érdeklődőket. Az állomásokon kuponokat szerezhettek, melyeket értékes nyereményekre válthattak be. A választható könyvek, plüssök, dísz tárgyak mellett mégis a legkelendőbb „áru” a szalézi karkötő volt, de ezen kívül voltak, akik lelkesedéssel rengeteg pontot gyűjtöttek össze, melyeket szalézi pólókra, táskákra váltottak be.

Az izgalmas játékok után a hagyományos jelmezverseny következett, melyen az aprótalpúaktól kezdve egészen az idősebb animátorokig voltak versenyzők. A különféle ötletek közül végül az első helyre a két fiatal matróz, és egy nagyon titokzatos nyomozó került, de többek között láthattunk még tornamutatványt is, apró méhecskét és kreatívan megalkotott öreg nénit is.

A verseny után Kovács Sándor testvér a jóéjszakát alkalmával felhívta a figyelmet a közeledő böjti időszakra. Farsang lévén utalást tett azon álarcokra, melyeket nem csak ilyen alkalmakkor, hanem az év minden napján viselünk. Gondolataival próbálta ösztönözni a fiatalokat, hogy olykor le kell vennünk ezt a maszkot, hogy valóban önmagunk lehessünk. S éppen erre egy remek lehetőség az előttünk álló időszak, hogy valami olyan jót tegyünk, amit eddig nem mertünk. Akár imával, akár az oratóriumban való jelenlétünkkel, az ott lévőkre való odafigyeléssel.

Az est további részében lehetőség volt kézműveskedni, sportolni, társasjátékozni. Az oratórium vége felé közeledve a szokásos futballmérkőzések zajlottak, melyek végeztével a terem is lassan elcsendesedett.

Nagy öröm volt a nyergesújfalui szalézi animátorok közösségének, hogy ennyi fiatal részt vett a farsangi ünnepen. Továbbra is szeretettel várunk mindenkit pénteken és szombaton az oratóriumban!

Kurdi Kata

szalézi szerzetes elődeink emlékezetének megünneplésére: Gasztony, Harasztifalu, Telekes, Tanakajd. Legutóbb, 2017. november 5-én Vasszécsenybe mehettünk, ahol a helységben hosszú évtizedeken át szolgáló szalézi lelkipásztor, a 100 éve született Dr. Tóth Jenő kapott emléktáblát az általa építtetett plébánia falán.

A szalézi vezetésű, ünnepi szentmise után bensőséges hangulatú megemlékezés keretében tisztelője és tanítványa, Varga Dezső, egykori polgármester elevenítette fel hosszabban Jenő atya emlékét. A színes és rendkívül gazdag élettörténet a rend széttárazásakor kapta az első

kanyart, amikor a szentírásstudományból frissen doktorált szerzetespapból földönfutó lett. 1956 után lobbanékony, anti-kommunista vérmérséklete miatt egyéves börtönt viselve rokonai révén Vasszécsenyben kapott menedéket. Itt, megtűrtén, „túlképesített kántor” lett. De, mint tanítványa említette, „nem tudott nyugton maradni”. A falu lelki és kultúréletének egyik hajtómotorja volt, beszerzett technikai vívmányaival gazdagítója is, ami az akkori egypártrendszer számára veszélyesnek nyilvánult. Jó időre eltöltötték a misézéstől, csak 1977-től vehette át a megüresedett plébánosi helyet. Többek

Animátorok avatása Péliföldszentkereszten

A nyergesújfalui Szalézi Oratórium négy kisanimátora 2018. február 4-én tett ígéretet Péliföldszentkereszten a vasárnapi szentmisében, amivel hivatalosan is szalézi animátorrá váltak. Bartha Enikő, Kovács Anita, Varga Michelle és Bálint Norbert több mint két évvel ezelőtt kezdte meg a képzést. Ez idő alatt megismerhették és elmélyíthették a szalézi lelkiséget, gyakorlatot és számos tapasztalatot szerezhettek, mely által sokat fejlődtek. A képzési idő végéhez érve január hónapban célirányos felkészítésben is részesültek.

Hagyományosan Bosco Szent János atyánk ünnepéhez kötődve szervezzük meg a szalézi animatori ígérettételt, és mindig öröm tapasztalni, hogy vannak fiatalok, akik még szorosabban szeretnének kötődni ehhez a lelkiséghez. Napjainkban az elköteleződés nehéz téma a fiataloknál, ezért is van különösen nagy jelentősége fiataljaink döntésének. A záró felkészítést Claudius atya tartotta a fiataloknak, ahogyan a vasárnapi szentmisét is, amelyben Isten és a hívek előtt tettek ígéretet a fiatalok. Köszönettel tartozunk Istennek, hogy hozzánk vezette és meghívta őket egy szorosabb kapcsolatra a Szalézi Családban. Köszönettel tartozunk továbbá szüleiknek is, hogy támogatták őket ezen az úton, és természetesen az egész Szalézi Családnak, amelyben növekedtek.

Ezentúl narancssárga kendőt viselnek majd az oratóriumban, ami nagy felelősséggel jár, és bár lezárult a képzés, mégsem tekinthet magukat „megérkezettnek”. Mindig van hová fejlődni, tanulni, ahogyan mindannyiunknak. Lépést kell tartani a fiatalokkal és kísérletezni, hogyan lehet átadni nekik mindazt, amit ők is ajándékba kaptak. Kérjük a kedves olvasók és a Szalézi Család tagjainak imádságát a szalézi animátorokért, hogy Don Bosco atyánkhoz hűen Isten szeretetének jelei és hordozói lehessenek a többi fiatal részére.

Kovács Sándor SDB

SZOMBATHELY

Vasi szalézi elődök emlékezete – A Szombathelyi Egyházmegye több helyéről kaptam már meghívást itt működő

közt felfejlődött cserkész, énekkar, átfogó családpsztoráció, zárándoklatok és a plébániaépület színpadot is magába foglaló felépítése koronázták meg működését. 40 éves ténykedéséért 1998-ban a falu díszpolgárává választották.

A falu jelenlévő, sokoldalú költője, Pödör György így buzdította a hallgatóságot saját versével: „Örizzük hát emléküket, szóljon értük meghitt ima, nélkülük lelkünk vak, süket, s csak sodorna az időlavina.” Elődeink emlékezetén lélekemelő volt az alkalmon szaléziként jelen lenni.

Don Bosco Atyánk „szerzetesi” ünnepe

– Don Bosco Atyánk helyi vasárnapi, egyházközségi ünnepe évről évre fokozatosan érleli meg patináját: karácsonyi „éjfélimisényi” hívőserég töltötte meg idén épp 80 éves, impozáns plébánia-templomunkat. Az időpont most rácsúszott a két farsangi ünnepünkre, de ez csak növelte itteni eseményeink palettáját és elevenségét. Fegyelmezett ministráncsapat és összehangolt zene- és énekkar emelte Istenhez az esemény lelkületét.

Meghívott ünnepi szónokunk Fazakas Márton csornai premontrei apát volt, akivel plébániaközségünknek több közös növendéke is van a rend szombat-helyi iskolájában. Többek között az a fiatalember, egykori ministráns-animátorunk, Horváth B(osco). János, aki örökfogadalmas premontrei szerzetesként szintén jelen volt az ünnepen. Márton apát Jézus tettére és Don Bosco példáján a peremre szorult gyermekek

Vasszécsény – Emléktáblát avattak Tóth Jenő atyának

újbbli középpontba helyezésére hívta fel a figyelmet. Mint mondta, kuriózum, hogy „egy premontrei szerzetes egy szalézi templomban egy ferences atyát dícsér”, amikor Böjte Csaba testvért hozza fel ma élő iránymutatóként. Kellenek a XXI. századi Don Boscók, akik jó példával előljárva egységes értékrendet adnak, és ebben a közösségi formálásban nagyon szépen hangzik a Szalézi Család kifejezés.

A szentmise végén szentünk egy-egy ereklýje segítségével a hosszan felsorakozó családokat áldottuk meg, majd felnőtteket a színházteremben az idei strenna témájában apát úrral pódiumbeszélgetés, a gyermekeket meg Don Bosco interaktív játék várta. Jó kedélyű ünnepi ebéd zárta vidám együttlétünket.

P. Csány Péter SDB

EGER

Don Boscot ünnepeltük – Don Bosco ünnepekor, január utolsó vasárnapján a gyerekeket családtagjaikkal együtt hívtuk az oratóriumba. A meghívást sokan elfogadták, így a nagyteremben minden hely elkel. Domán Vivien animátor által írt „A megszólított ember” színdarab nemcsak felelevenítette az ünnepelt életét, hanem bennünket is biztatott, hogy próbáljunk élni az ő életpéldája szerint: álljunk a rászorulóknak mellé, bízzunk az Égiekben és éljünk barátságban! A színdarab sikerét hatalmas vastaps jelezte. A szünetben az édesanyák finom süti-jei örvendeztették meg a gyerekeket, majd visszatérve hatalmas tombola játék következett. Sajnos nagyon hamar este lett, és haza kellett menni, de mindenesetre, aki eljött, senki nem bánta meg!

Kilenced – Mi, Segítő Szűz Mária Leányai küldetésünk részének tartjuk, hogy a ránk bízott fiatalok egyre inkább felfedezzék életükben Máriát, aki minket segít, elfogad, megért és biztonságot ad. Hogyan valósítsuk meg? – tettük fel mi Egerben élő nővérek a kérdést. Egy merészet gondolva, kitettünk a kollégium folyosójára egy nagy Szeplőtelen Szűz Mária szobrot, és ünnepe előtti kilenced estén át 21 órakor imádságra hívtuk a lányokat. A személyes bevonást nagyban segítette, hogy az imádság helyszínén kihelyeztünk egy imaszándék füzetet, ahová már napközben írhattak szándékokat, ezek felolvasásával vette kezdetét a mini liturgia. A kilenced napjainak volt egy-egy vezérgondolata: csend, alázat,

Eger – Kilenced a kollégiumban

szolgálatkészség..., ezek elmélyítését a „Mária csendje” könyvből történő elmélkedés felolvasása segítette, a tettekre váltására az animátor lányok és a nővérek tanúságtétele bátorított. Minden este szalézi szokás szerint elimádkoztunk három Üdvözlégyet, s egy-egy Mária éneket. Az imádság még egy negyed órát sem tartott, de megérintette a lányokat, ami jól látható volt abban is, hogy esté-
-estére egyre többen lettünk. Reméljük ez is segítette kollégistánkat, hogy megtanulják szeretni és követni Szűzanyát!

Kovács Katalin FMA

MOGYORÓD

Falka atyára emlékeztek – A mogyoródi Szent Mihály-templomban december 17-én este emlékeztek meg Falka József szalézi atya születésének századik évfordulójáról. A szentmisét Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök mutatta be. A templom Falka József kórusa az atya miséjét és motettáit énekelte a zsúfolásig megtelt templomban. Ábrahám Béla atya homíliájában kiemelte, hogy Kántoratyá méltó követője volt az örömdetes vasárnap evangéliumában szereplő Keresztelő Szent Jánosnak, hiszen mindig a háttérben maradván az evangéliumi üzenet fontosságát és örömet tolmácsolta Mogyoród népének.

A szentmise végén a Mogyoródi Szent Mihály Templomért Alapítvány képviselője átadta a tartományfőnöknek Falka József atya posztumusz Szent Mihály főangyal díját, melyet a falu közösségeért végzett tevékenységének elismeréseként ítéltek oda. Falka József – vagy ahogy Mogyoródon nevezzük: „Kántoratyá” – tanítása és szellemisége tovább él, szeretetéből, tanításából a mai napig táplálkozik a mogyoródi közösség.

A szentmisét követően a templom kupolájában, majd az énekteremben a régi és jelenlegi kórustagok együtt énekeltek műveit, kedvelt énekeit, és tanítványai személyes történetekkel mutatták be személyiségét, emberségét.

Az ünnepre megjelent Falka József kispapként írt lelkinaplója „Uram, te tudod, hogy szeretlek” címmel.

www.facebook.com/sztmihaly

Elhunyt Bíró Lóránt szalézi atya

2018. január 25-én reggel, hosszú, türelemmel viselt szenvedés után, életének 90-ik, áldozópapságának 30-ik évében elhunyt Bíró Lóránt szalézi atya. Február 9-én kísérték utolsó útjára a Megyeri Temetőbe.

Bíró Lóránt Károly Budapesten született 1928. október 18-án, mélyen hívő katolikus családban. Gyermekkorában megtapasztalta a családi élet melegét, szülei szeretetét. Tanulmányait az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumban, majd a szalézi rend nyergesújfalui gimnáziumában végezte. A noviciátust Mezőnyáradon végezte, ott volt a beöltöztetése is 1946 karácsonyán. Első szerzetesi fogadalmát 1947-ben tette le Mezőnyáradon. Később Gyulán nevelőként tevékenykedett. 1949-ben megkezdte teológiai tanulmányait Pélföldszentkereszten, amit a rend feloszlata miatt csak jóval később fejezhetett be. 1950. augusztus 16-án örökfogadalmat tett az újpesti Clarisseumban., de ezután társaival együtt el kellett hagynia a rendet. Teológiai tanulmányait a budapesti Hittudományi Akadémián 1952-ig végezhetette, majd hosszú idő után előbb levelező, majd nappali hallgatóként végül 1988-ban fejezte be. 1950 és 1988 között az újpesti Szent József Plébánián volt kántor-karnagy.

Közben az ELTE Természettudományi Karán alkalmazott matematikusi oklevelet szerzett. Civil munkája nagy részét a Központi Statisztikai Hivatalban végezte. Nappal programtervezőként dolgozott, este pedig ellátta a kántori teendőket. Óraadóként tanított később a Műszaki Egyetemen, de igazi hivatásáról sosem mondott le. Tudásával közben segített a

fiataloknak, sokakat korrepetált matematikából. Ifjúság iránti elkötelezettségét a cserkészetben bontakoztatta ki. Nagy csapatot épített az újpesti fiatalokból. Szerette a színházat, sok kiváló darabot rendezett előbb lakásokon tartott összejövetelek alkalmával, majd a Clarisseum szerény lehetőségei között.

A rendszerváltás hajnalán teljesülhetett vágya: 1988-ban, Bosco Szent János halálának centenáriumi ünnepén, az újrászerveződő tartomány első jeles eseményén Marosi Izidor váci megyéspüspök diakónussá szentelte. Még ebben az évben, július 2-án a pestszentlőrinci főplébánián részesült a papszentelés kegyelmeiben. Először kisegítő lelkészként szolgált az újpesti Szent József Plébánián. 1989-ben lett a Clarisseum plébánosa. Itt fejthette ki papi működésének legjavát. Legszívesebben a fiatalokért dolgozott: hitoktatott, vezette a cserkészet, színdarabokat rendezett, énekkart vezetett. Rendbe hozta a templomot kívül-belül. Ébren tartotta vértanú rendtársunk, az azóta boldoggá avatott Sándor István testvér és társai emlékét. Társadalmi szolgálatáért az önkormányzat 1999-ben Újpestért díjjal, 2009-ben Újpest díszpolgára címmel tüntette ki. 2013-ban, 85 évesen, mint aktív plébános ünnepelhette ezüstmiséjét. A betegségek azonban egyre gyakrabban nehezítették meg a szolgálat végzését. Nehéz szívvel adta át szeretett Clarisseumának vezetését. Sajnos egészségi állapota tovább romlott, ezért egyre nehezebben mozdult ki a plébániáról, de betegségeit nagy türelemmel viselte

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A 2018. évi strenna plakátja

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.